MSSZ
MAGYAR
SÚLYEMELŐ
SZÖVETSÉG

A MAGYAR SÚLYEMELŐ SZÖVETSÉG SPORTÁGFEJLESZTÉSI STRATÉGIÁJA 2026-2036

Vezetői összefoglaló

A Magyar Súlyemelő Szövetség 2026–2036 közötti sportágfejlesztési stratégiája átfogó, hosszú távú válaszokat ad a magyar súlyemelés előtt álló szakmai, szervezeti és társadalmi kihívásokra. A dokumentum célja nem pusztán az eredményesség növelése, hanem egy stabil, professzionális és hiteles sportági működés megteremtése.

A stratégia három egymásra épülő olimpiai ciklus mentén gondolkodik. A 2026–2029-es időszak a stabilizációról és az alapok megteremtéséről szól, a 2030–2033-as ciklus a rendszerfejlesztés és a minőségi szintlépés időszaka, míg a 2034–2036-os időszak célja a csúcsteljesítmény-közeli állapot elérése és egy hosszú távon fenntartható sportági örökség megteremtése.

A stratégia hét fő pillérre épül: utánpótlás-nevelés, versenysport és élsport, edzőképzés és humánerőforrás-fejlesztés, infrastruktúra és digitalizáció, szervezeti működés és irányítás, sporttudomány és tiszta sport, valamint finanszírozás és fenntarthatóság. Ezeket kiegészíti a társadalmi felelősségvállalás és sportági integráció dimenziója, amely a súlyemelést mint tudásalapú, más sportágak számára is értéket teremtő sportágat pozícionálja.

A stratégia egyik legfontosabb szemléleti váltása a professzionális működés hangsúlyozása. A dokumentum kimondja, hogy a modern sportkörnyezetben csak képzett, főállású vezetőktől és megerősített szövetségi apparátustól várható el hatékony munka. A KPI-alapú tervezés, a transzparens döntéshozatal és a következetes monitoring biztosítja az elszámoltathatóságot és a folyamatos fejlődést. A finanszírozási modell átalakítása szintén kulcselem. A stratégia reális célként tűzi ki a túlzott állami függőség csökkentését, a saját bevételek fokozatos növelésével.

A társadalmi felelősségvállalás területén a stratégia a súlyemelést az erőnléti felkészítés és a mozgáskultúra szakmai alapjaként határozza meg. A sportág integráló szerepet vállal más sportágak, a köznevelés és a tömegsport irányába, hozzájárulva egy egészségesebb, tudatosabb sportkultúra kialakításához. A 2036-ig vezető út célja nem csupán a sporteredmények javítása, hanem egy olyan hiteles, szakmailag elismert és társadalmilag hasznos sportág felépítése, amely stabil alapot biztosít a magyar súlyemelés jövő generációi számára.

Tartalom

1. Bevezetés és stratégiai keretek 4

1. Helyzetelemzés – a sportág jelenlegi állapota 11

3. Jövőkép, küldetés és alapelvek (2026 - 2036) 27

4. Olimpiai ciklusokra épülő stratégiai fejlesztési keretrendszer 33

5. Stratégiai pillérek és célrendszer 36

6. Sporttudomány, egészségügy és tiszta sport 51

7. Finanszírozás és fenntarthatóság 54

8.Megvalósítás, monitoring és értékelés 60

9. Kulcsteljesítmény-mutatók rendszere pillérenként 63

10. Társadalmi felelősségvállalás és sportági integráció 68

11. Záró gondolatok – a 2036-ig vezető út 71

12. Mellékletek 73

Ábrajegyzék

1. ábra: Az MSSZ stratégiájának alapelvei 11
2. ábra: MSSZ regisztrált edzők képesítés szerinti megoszlása 2025. dec.31. 12
3. ábra: Az MSSZ tagszervezetek területi eloszlása 2025. 15
5. ábra: SWOT analízis 26
6. ábra: Az MSSZ stratégiájának alappillérei 30

„Ha nem tudjuk, milyen kikötő felé tartunk, nincs számunkra kedvező széljárás.” (Seneca)

1. Bevezetés és stratégiai keretek

1.1. A stratégia célja és szerepe

A Magyar Súlyemelő Szövetség sportágfejlesztési stratégiája iránytűként szolgál a sportág valamennyi szereplője számára. Célja, hogy világos jövőképet határozzon meg, egységes keretbe rendezze a fejlesztési törekvéseket, valamint biztosítsa az összhangot az állami sportirányítás, a Magyar Olimpiai Bizottság és a nemzetközi szövetségek elvárásaival.

A stratégia nem pusztán deklaratív dokumentum, hanem működési és döntéstámogató eszköz. Meghatározza a prioritásokat, kijelöli az erőforrás-felhasználás irányait, és alapot teremt a fejlesztések mérhetőségéhez. A modern sportirányítás elvárásainak megfelelően a dokumentum hangsúlyt fektet a teljesítménymérésre, az átláthatóságra és a következetes végrehajtásra, összhangban a MOB és az IWF stratégiai szemléletével egyaránt.

1.2. Időtáv és ciklusLogika (2026–2036)

A stratégia tízéves időtávra készült, amely három egymást követő olimpiai ciklust ölel fel. Ez a megközelítés illeszkedik az olimpiai sportágak nemzetközi tervezési gyakorlatához, és lehetőséget biztosít arra, hogy a rövid távú beavatkozások középtávon rendszerszintű változásokat, hosszú távon pedig fenntartható eredményességet hozzanak. A ciklusLogika biztosítja, hogy a stratégia egyszerre legyen stabil és rugalmas: stabil abban, hogy világos irányt mutat 2036-ig, és rugalmas abban, hogy képes alkalmazkodni a nemzetközi sportpolitikai és olimpiai környezet változásaihoz.

1.3. Kapcsolódás a hazai és nemzetközi sportstratégiákhoz

Jelen sportágfejlesztési stratégia szoros összhangban áll Magyarország Nemzeti Sportstratégiájával, amely a sport társadalmi hasznosságát, az utánpótlás-nevelés megerősítését és az olimpiai eredményességet tekinti kiemelt célnak. Ugyanakkor illeszkedik a MOB azon törekvéséhez is, hogy az olimpiai sportágak működése átláthatóbbá, objektívebbé és teljesítményalapúvá váljon.

Nemzetközi szinten a dokumentum figyelembe veszi az IWF 2024–2032 közötti stratégiai tervét, különösen a tiszta sport, a sportolói érdekképviselet, az intézményi megújulás és a mérhető célok fontosságát. A magyar súlyemelés fejlesztése így nem elszigetelten, hanem a nemzetközi súlyemelő közösség irányával összhangban valósul meg.

1.4. A magyar súlyemelés helye a hazai és nemzetközi sportban

A súlyemelés történetileg a magyar olimpiai sportkultúra része, és nemzetközi szinten is olyan sportág, amely a modern olimpiai program egyik alapkövének számít. A sportág globális beágyazottsága ugyanakkor ma már nem jelent automatikus „védettséget": az olimpiai programon maradásért és a közönség figyelméért a hagyományos sportágak is fokozódó versenyben állnak, miközben a Nemzetközi Olimpiai Bizottság (NOB) egyre erősebben érvényesíti az Agenda 2020 szellemiségét (sportolói fókusz, fenntarthatóság, good governance, doppingellenes küzdelem). A MOB stratégiája is érzékelteti ezt a környezetet: a programba kerülő „trendi" sportágak miatt a hagyományos sportágaknak piaci és szervezeti versenyképességben is szintet kell lépniük, különben háttérbe szorulnak.

A magyar súlyemelés jelenlegi pozíciója ebben a környezetben ellentmondásos. Egyrészt a sportág jelentős szakmai hagyományt hordoz, másrészt a sportági piramis alsó szintjei (toborzás, belépés, utánpótlás megtartása, edzői bázis, módszertani egységesség) nem elég stabilak ahhoz, hogy a felnőtt élversenyzés kiszámíthatóan „kitermelődjön". A sportág társadalmi beágyazottsága (láthatóság, közösségi élmény, sportághoz való hozzáférés) szintén korlátozott: a súlyemelés sok helyen még mindig szűk szakmai közeg sportjaként él a köztudatban, miközben a modern sportstratégiai irányok kifejezetten a bázisépítés, az utánpótlás minőségi fejlesztése, a fenntarthatóság és a sportág népszerűségének növelése felé tolják a hangsúlyt. A hazai jó sportági gyakorlatok is azt mutatják, hogy a hosszú távú eredményesség nem pusztán versenyszakmai kérdés, hanem bázis-, szakember-, módszertani és szervezeti kérdés egyszerre.

Nemzetközi szinten a súlyemelés az elmúlt években strukturális megújulási kényszerbe került. Az IWF 2024–2032 stratégiai terve nyíltan kimondja, hogy a sportág jövője a jó irányítás, a doppingellenes rendszer megerősítése és a sportoló-központú működés hármasán múlik, és a nemzetközi szövetség saját reformfolyamatait is ehhez köti. Ez a szemlélet a nemzeti szövetségek számára is üzenet: a sportág presztízsét és olimpiai

pozícióját nemcsak az eredmények, hanem a hitelesség, az átláthatóság és a sportolók védelme is meghatározza.

Ezen stratégia egyik alapállítása ezért kritikus, de szükségszerű: a magyar súlyemelés nem „csak" eredményességi deficitben van, hanem rendszerdeficitben is. A rendszerdeficit azt jelenti, hogy a sportági működés több ponton nem elég következetes, nem elég mérhető, és nem elég vonzó (sportoló, edző, klub és támogató, néző szemszögből sem). A következő évtized feladata tehát nem egyszerűen az, hogy „jobb eredményeket érjünk el", hanem az, hogy a sportág teljes hazai ökoszisztémája felzárkózzon a mai olimpiai, társadalmi és sportszakmai elvárásokhoz.

1.5. A 2036-ig terjedő időszak stratégiai jelentősége

A 2036-ig terjedő időszak stratégiai jelentősége abban áll, hogy a magyar súlyemelés számára egyszerre jelent reális építkezési időtávot és kényszerítő erejű teljesítmény- és hitelességi próbatételt. Szakami álláspontunk szerint 10 év elegendő lehet ahhoz, hogy a sportág a jelenlegi helyzetéből ne csak „javuljon", hanem valódi, rendszerszintű megújulást hajtson végre: új sportolói generációt neveljen ki, megerősítse a klubhálózatot, egységesítse a képzési és szakmai sztenderdeket, valamint stabil, mérhető fejlődési pályát mutasson fel a hazai és a nemzetközi sportirányítás felé. Ugyanakkor ez az időszak már túl rövid ahhoz, hogy a sportág halogathassa a szerkezeti problémák kezelését: a következő három olimpiai ciklusban minden elmaradó döntés halmozottan jelentkezik az utánpótlásban, a szakemberbázisban és végső soron az eredményességben is.

A korszerű olimpiai sportkörnyezetben – amelyet a MOB stratégiai megközelítése is érzékeltet – a hagyományos sportágaknak nem elég „múltjukra" támaszkodniuk: versenyben kell maradniuk szervezeti minőségben, társadalmi relevanciában és teljesítményben is. A sportágak közötti erősödő verseny, a forrásfelhasználás számonkérhetőségének igénye, valamint az olimpiai eredményesség és a társadalmi hasznosság kettős elvárása olyan összetett környezetet teremt, ahol a fejlődési pálya hiánya önmagában kockázat. A magyar súlyemelés számára ez azt jelenti, hogy 2036-ig nemcsak a sportolói teljesítményt, hanem a teljes sportági működés hitelességét és minőségét is új szintre kell emelni.

Nemzetközi oldalról a súlyemelés jövője szintén feltételekhez kötött: az IWF 2024–2032 stratégiai terve világosan a sportág megújulását és olimpiai pozíciójának megszilárdítását tekinti célnak, a hangsúlyt pedig a jó irányításra (good governance), a tiszta sport és doppingellenes rendszer megerősítésére, valamint a sportoló-központúságra helyezi. Ez a nemzeti szövetségeket – így az MSSZ-t is – közvetlenül érinti: a nemzetközi versenyképesség és a nemzetközi bizalom alapja ma már nem kizárólag az éremtermés, hanem legalább ennyire a működési kultúra, az átláthatóság, a szabályozottság, az edukáció és a sportolók védelme.

Ebben a tízéves horizontban különösen fontos stratégiai tényező az is, hogy Magyarország – akár Budapest – a jövőben ismét olimpiai rendezési ambícióval léphet fel, és a 2036-os olimpia lehetősége időről időre megjelenik a közbeszédben és a sportirányítás tervei között. Fontos rögzíteni: a stratégia nem kész tényként kezeli ezt, hanem lehetőségként és kockázati- felelősségi keretként. Ha egy budapesti olimpia akár csak esélyszinten is napirenden marad, az a magyar sport egésze számára – és ezen belül a súlyemelés számára – egyszerre jelent történelmi lehetőséget és különösen nagy felelősséget.

Lehetőség, mert egy hazai olimpiai környezet a sportág számára olyan katalizátor lehet, amely felgyorsítja a fejlesztéseket: a sportág láthatósága ugrásszerűen nőhet, a toborzás és bázisépítés új lendületet kaphat, a szakmai és sporttudományos fejlesztésekhez könnyebben rendelhető társadalmi támogatás és partnerség, valamint a sportág rendezési és sportdiplomáciai szerepe is erősödhet. Felelősség viszont azért, mert egy ilyen helyzetben a sportág nem engedheti meg magának, hogy „készenlét nélkül" érkezzen meg: a hazai rendezés – akár csak a felkészülés narratívája is – azonnal fókuszba helyezi a sportág működésének minőségét, integritását, sportolói útvonalait, valamint azt, hogy képes-e az MSSZ a modern olimpiai és nemzetközi elvárásoknak megfelelően működni. Vagyis egy budapesti olimpiai perspektíva esetén a súlyemelés számára nemcsak az a kérdés, hogy lesznek-e sportolóink, hanem az is, hogy milyen hitelességű, mennyire jól szervezett, mennyire sportolóbarát és mennyire átlátható sportágként tudunk megjelenni. A 2036-ig tartó időszak ezért az MSSZ számára egyfajta „kettős pálya" logikát jelent. Az egyik pálya a klasszikus sportági építkezés: sportolói bázis, utánpótlás, edzőképzés, versenyrendszer, sporttudomány, létesítmény- és eszközfejlesztés, válogatott programok. A másik pálya a hitelesség és irányítás: tiszta sport, szabályozottság, transzparens döntéshozatal, mérhető célok, felelősségi körök, együttműködések. Az IWF

és a MOB stratégiai logikája alapján ez a két pálya nem választható szét: a modern olimpiai sportban az eredményesség fenntartható alapja a jó irányítás és a sportolók védelme.

Összefoglalva: 2036-ig a magyar súlyemelés számára a tét nem kizárólag az, hogy „több eredményt érjünk el", hanem hogy a sportág rendszere ismét termelőképessé váljon, és közben megfeleljen a 21. századi olimpiai sportelvárásoknak. Egy esetleges budapesti olimpiai perspektíva pedig ezt a tétet tovább növeli: a sportág számára egyszerre nyit ablakot a felemelkedésre, és emeli a mércét abban, hogy milyen minőségben kell működnünk.

1.6. Alapelvek és stratégiai megközelítés

A Magyar Súlyemelő Szövetség 2026–2036 közötti sportágfejlesztési stratégiája olyan alapelvekre épül, amelyek egyaránt szolgálják a sportág szakmai megújulását, társadalmi hitelességének helyreállítását és nemzetközi versenyképességének növelését. Ezek az alapelvek nem pusztán szlogenek, vagy jelszavak, hanem konkrét működési elvek, amelyeknek a sportág mindennapi gyakorlatában, döntéshozatalában és fejlesztési irányaiban is meg kell jelenniük. A stratégia egyik fontos felismerése ugyanis az, hogy a magyar súlyemelés kihívásai nem kizárólag szakmai-technikai jellegűek, hanem jelentős részben működési, szervezeti és szemléleti eredetűek.

- **Sportoló-központúság**

A stratégia első és meghatározó alapelve a sportoló-központúság. A magyar súlyemelés jövője azon múlik, hogy a sportág képes-e olyan környezetet teremteni, amelyben a sportolók hosszú távon biztonságban, kiszámítható fejlődési út mentén és reális perspektívával tudnak fejlődni. Ez az elv túlmutat az edzésmunka minőségén: magában foglalja az egészségvédelmet, a terhelésmenedzsmentet, a mentális támogatást, a tanulás és sport összeegyeztethetőségét, valamint a sportolói életút tudatos tervezését is. Kritikus pont, hogy a sportágban jelenleg nem minden szinten rajzolódik ki egyértelmű, követhető sportolói karrierút. Az utánpótlásból a felnőtt mezőnybe való átmenet sok esetben töréspontot jelent, ami lemorzsolódáshoz, motivációvesztéshez vagy egészségügyi problémákhoz vezet. A stratégia ezért a sportolót nem rövid távú eredménytermelőként, hanem hosszú távú értékként kezeli, és minden fejlesztési beavatkozást ennek a szemléletnek rendel alá.

- **Tiszta sport, integritás és hitelesség**

A tiszta sport és az integritás elve a súlyemelés esetében nem választható opció, hanem a sportág fennmaradásának alapfeltétele. A nemzetközi súlyemelés elmúlt évtizede egyértelművé tette, hogy a sportág olimpiai státusza és társadalmi elfogadottsága közvetlen összefüggésben áll a doppingellenes küzdelem hitelességével és következetességével. A magyar súlyemelés számára ez különösen érzékeny kérdés, hiszen a sportág megítélését hosszú időn keresztül terhelték negatív percepciók. A stratégia világosan rögzíti: az MSSZ zéró toleranciát képvisel a doppinggal szemben, és a tiszta sportot nem kizárólag ellenőrzési, hanem edukációs és kulturális kérdésként kezeli. Ez azt jelenti, hogy a doppingellenes szemléletnek már az utánpótláskorú sportolók képzésében, az edzők továbbképzésében és a klubok mindennapi működésében is meg kell jelennie. A hitelesség nem pusztán szabályok betartását jelenti, hanem következetes, átlátható eljárásokat, egyértelmű felelősségi viszonyokat és a sportágon belüli bizalom újraépítését.

- **Jó irányítás (good governance) és átláthatóság**

A stratégia harmadik alapelve a jó irányítás és az átlátható működés. A modern olimpiai sportkörnyezetben a sportági szövetségek már nem csupán szakmai koordinátorok, hanem közfeladatot ellátó, elszámoltatható szervezetek, amelyek jelentős közforrások felett rendelkeznek. A magyar súlyemelés esetében az egyik legnagyobb kihívás az elmúlt időszakban az volt, hogy a döntéshozatal, a forrásfelhasználás és a szakmai prioritások nem mindig voltak kellően követhetők és számon kérhetők a sportág szereplői számára. A stratégia célja egy olyan MSSZ-működési modell kialakítása, amelyben a döntések szakmailag megalapozottak, dokumentáltak, kommunikáltak és utólag is értékelhetők. Ez magában foglalja a világos hatáskör-megosztást, a bizottsági rendszer szerepének megerősítését, a klubokkal való párbeszéd strukturálását, valamint a stratégiai és operatív döntések szétválasztását. Az átláthatóság nem öncél, hanem eszköz a bizalomépítéshez és a sportág belső kohéziójának erősítéséhez.

- **Mérhetőség, következetesség és teljesítményalapú gondolkodás**

A stratégia egyik tudatosan vállalt szemléleti váltása a mérhetőség és a következetesség erősítése. A magyar súlyemelésben hosszú ideig a jó szándékú, de nehezen számonkérhető célkitűzések domináltak, ami megnehezítette az objektív értékelést és a tanulást a sikerekből és kudarcokból egyaránt. A 2026–2036-os stratégia ezzel szemben

olyan megközelítést alkalmaz, amelyben minden jelentősebb fejlesztési irányhoz konkrét célok, mutatók és időkeretek rendelhetők. Ez nem kizárólag eredményességi mutatókat jelent, hanem a bázis bővülését, a szakemberképzés minőségét, az utánpótlás megtartását, a versenyrendszer működését és a szervezeti hatékonyságot is. A következetesség ebben az értelemben azt jelenti, hogy a szabályok, elvárások és támogatási elvek nem ciklusonként változnak, hanem hosszabb távon is kiszámíthatók, ami elengedhetetlen a klubok és a sportolók tervezhetőségéhez.

- **Fenntarthatóság és sportági piramisépítés**

A stratégia alapelve a fenntarthatóság, amelyet a súlyemelés esetében elsősorban a sportági piramis stabilitásán keresztül értelmez. Fenntartható élsport nincs széles és működő bázis nélkül. A sportág hosszú távú fennmaradását nem kizárólag az olimpiai szereplés határozza meg, hanem az is, hogy hány gyermek, fiatal és felnőtt talál értéket, közösséget és fejlődési lehetőséget a súlyemelésben. A stratégia kritikus pontként azonosítja, hogy a sportág belépési küszöbei jelenleg magasak, a toborzás sok helyen esetleges, és a súlyemelés nem használja ki kellően azt a lehetőséget, hogy az egyetlen súlyzós olimpiai sportágként más sportágak és a szabadidősport számára is értéket kínáljon. A fenntarthatóság ezért nemcsak pénzügyi kérdés (habár azzal szorosan összefügg), hanem szemléleti: a sportágat nyitottabbá, befogadóbbá és sokoldalúbbá kell tenni anélkül, hogy az élsport szakmai követelményei sérülnének.

- **Partnerség, kommunikáció és társadalmi beágyazottság**

Végül a stratégia kiemelt alapelve a partnerség és a kommunikáció. A magyar súlyemelés nem zárt rendszer: működését befolyásolja az oktatás, az egészségügy, a sporttudomány, az önkormányzati és állami sportirányítás, valamint a média és a társadalmi közeg. A stratégia ezért az MSSZ szerepét nem kizárólag irányítóként, hanem koordinátorként és összekötőként értelmezi. A sportág társadalmi megítélésének javítása, a pozitív szakmai narratíva felépítése és a sportág értékeinek láthatóvá tétele elengedhetetlen feltétele annak, hogy a súlyemelés hosszú távon támogatást és utánpótlást nyerjen. Ez különösen felértékelődik egy esetleges jövőbeni olimpiai rendezési perspektíva esetén, ahol a sportág nemcsak sportteljesítménnyel, hanem példamutató működéssel is reprezentálhatja Magyarországot.

1. ábra: Az MSSZ stratégiájának alapelvei

1. Helyzetelemzés – a sportág jelenlegi állapota

2.1. A magyar súlyemelés sportági környezete és strukturális kihívásai

A magyar súlyemelés jelenlegi helyzetének értékelésekor abból kell kiindulni, hogy a sportág nem elszigetelt rendszerként működik, hanem egy összetett hazai és nemzetközi sportkörnyezet részeként. E környezetet egyszerre határozza meg az olimpiai mozgalom átalakulása, a hazai sportpolitikai prioritások változása, a sportágak közötti erősödő verseny, valamint a társadalmi és generációs elvárások módosulása. Ezek a tényezők együttesen olyan nyomást gyakorolnak a magyar súlyemelésre, amelyre a korábbi működési modellek már nem adnak megfelelő választ. Hazai szinten a súlyemelés egy klasszikus olimpiai sportág, ugyanakkor az elmúlt években egyre inkább perifériára szorult a nagyobb bázissal, erősebb médiamegjelenéssel és látványosabb versenyformát kínáló sportágak mellett. A sportág láthatósága korlátozott, társadalmi beágyazottsága gyenge, és kevés olyan belépési ponttal rendelkezik, amely a szakembereket, a

gyermekeket, fiatalokat vagy a szabadidős sportolókat természetes módon vonzaná be. Ez különösen problematikus egy olyan sportpolitikai környezetben, ahol a tömegbázis, az utánpótlás-létszám és a társadalmi hasznosság egyre hangsúlyosabb szemponttá válik a támogatási döntések során.

A magyar súlyemelés strukturális kihívásai több szinten jelentkeznek. Az egyik legfontosabb probléma a sportági piramis aránytalan felépítése. A bázis szűk, az utánpótlás korosztályok létszáma alacsony, és a belépési életkor sok esetben túl magas. A sportág gyakran csak későn, már serdülő vagy ifjúsági korban találkozik a sportolókkal, miközben a nemzetközi trendek és más hazai sportágak gyakorlata azt mutatja, hogy az alapmozgások, az erő- és technikai képzés megalapozása jóval korábban történik. Ez hosszú távon korlátozza a fejlődési potenciált, és szűkíti a kiválasztás lehetőségeit.

A másik súlyos strukturális kihívás az edzői és szakemberállomány helyzete. A sportágban ugyan jelentős tudás halmozódott fel az elmúlt évtizedek során, ugyanakkor ez a tudás nem minden esetben rendszerezett, nem mindenhol naprakész és korszerű, és nem mindig öröklődik át szervezetten az új generációk felé. Az edzői utánpótlás szűk, az életkori struktúra elöregedő, és a pályakezdő edzők számára kevés a támogatott, jól strukturált belépési lehetőség. Mindez nemcsak szakmai, hanem fenntarthatósági kockázatot is jelent a sportág számára.

2. ábra: MSSZ regisztrált edzők képesítés szerinti megoszlása 2025. dec.31.

A klubstruktúra szintén egyenetlen képet mutat. Vannak hagyományos műhelyek, amelyek hosszú ideje meghatározó szerepet töltenek be a sportágban, ugyanakkor regionálisan jelentős különbségek tapasztalhatók az infrastruktúra, a felszereltség, az edzői kapacitás és a szakmai munka minősége tekintetében. A klubok közötti együttműködés sok esetben esetleges, a tudásmegosztás nem intézményesült, és a szövetségi szakmai irányítás eszköztára korlátozott abban, hogy egységes minőségi minimumokat érvényesítsen.

A versenyrendszer működése több ponton nem támogatja kellő mértékben a hosszú távú sportolói fejlődést. A korosztályos és felnőtt versenyek struktúrája, a versenyek sűrűsége és a terhelés eloszlása nem mindig illeszkedik a modern edzéselméleti és sportegészségügyi elvekhez. Emellett a nemzetközi versenyrendszerhez való illeszkedés sem minden esetben optimális, ami csökkenti a sportolók felkészültségét és versenyképességét a nemzetközi mezőnyben. A sportág finanszírozási környezete – hasonlóan a hazai szakszövetségekhez - alapvetően függ az állami és szövetségi forrásoktól, miközben az egyesületi önfenntartó képesség alacsony. A szponzori és piaci bevételek marginálisak, ami szintén a sportág alacsony láthatóságára és társadalmi beágyazottságára vezethető vissza. Ez a helyzet kiszolgáltatottá teszi a sportág működését, és korlátozza a hosszú távú tervezhetőséget.

Összességében megállapítható, hogy a magyar súlyemelés jelenlegi helyzetét nem egyetlen kritikus tényező, hanem több, egymással összefüggő strukturális probléma határozza meg. A sportág kihívásai rendszerszintűek: a bázis szűkössége, az edzői utánpótlás hiánya, a klubhálózat egyenetlensége, a versenyrendszer korlátai és a gyenge társadalmi láthatóság egymást erősítve fékezik a fejlődést. A stratégia következő fejezetei ezért nem elszigetelt beavatkozásokat, hanem összehangolt, egymásra épülő fejlesztési irányokat jelölnek ki.

2.2. Sportolói bázis és utánpótláshelyzet

A magyar súlyemelés sportolói bázisának vizsgálata az egyik legfontosabb kiindulópontja a stratégiai tervezésnek, mivel a sportág hosszú távú eredményessége és fenntarthatósága közvetlen összefüggésben áll az igazolt sportolók számával, korosztályos megoszlásával és megtartásával. A jelenlegi adatok alapján megállapítható, hogy a sportág szűk és

sérülékeny bázissal rendelkezik, amely nem képes önmagában biztosítani a folyamatos nemzetközi szintű megújulást. Az igazolt súlyemelők összlétszáma alacsony, különösen akkor, ha azt más olimpiai sportágak hazai bázisával vetjük össze. A korosztályos bontás azt mutatja, hogy a sportágban a felnőtt versenyzők aránya kiemelkedően magas, miközben az alsóbb korosztályok – különösen a serdülő és gyermekkorú sportolók – létszáma korlátozott. Ez az aránytalanság arra utal, hogy a sportág nem rendelkezik kellően széles utánpótlás-tartalékkal, és a jelenlegi felnőtt állomány mögött nem áll elegendő fiatal sportoló, aki középtávon átvehetné a helyüket.

A belépési pontok szűkössége az egyik legkritikusabb tényező. A súlyemelés sok esetben későn jelenik meg a fiatalok sportválasztásában, gyakran csak akkor, amikor más sportágakból már kiszorultak, vagy amikor a specializációs döntések jelentős része már megszületett. Ez a gyakorlat szűkíti a kiválasztási lehetőségeket, és növeli a lemorzsolódás kockázatát. A nemzetközi trendek és más hazai sportágak tapasztalatai ezzel szemben azt mutatják, hogy a sikeres sportági modellek korai életkorban, játékos, általános mozgásfejlesztésre építve vezetik be a gyermekeket az adott sportág alapjaiba.

A lemorzsolódás kérdése különösen élesen jelentkezik az utánpótlás és a felnőtt korosztály közötti átmeneti szakaszban. Számos sportoló nem jut el a stabil felnőtt versenyzésig, ami mögött több tényező állhat: túlzott terhelés, motivációvesztés, tanulmányi és életvezetési nehézségek, valamint az a hiány, hogy a sportág nem mindig kínál világos és kiszámítható életpályamodellt. A sportolói karrierút sok esetben nem átlátható, ami csökkenti a sportág megtartó erejét, különösen a tehetséges, de több lehetőség közül választani képes fiatalok körében. A női sportolók aránya szintén korlátozott, ami nemcsak a nemzetközi versenyképességet érinti, hanem a sportág társadalmi megítélését és bázisépítési potenciálját is. A modern olimpiai sportkörnyezetben a nemek közötti egyensúly és a női sportágfejlesztés kiemelt prioritás, így a súlyemelés számára ez egyszerre jelent kihívást és lehetőséget. A női utánpótlás tudatos fejlesztése nélkül a sportág hosszú távon versenyhátrányba kerülhet.

Összességében a sportolói bázis helyzete azt mutatja, hogy a magyar súlyemelés jelenlegi működése nem képes önfenntartó módon újratermelni az élsporthoz szükséges létszámot és minőséget. A stratégia ezért a sportolói bázis szélesítését, a belépési csatornák diverzifikálását, a korai életkori bevonást és a sportolói életút tudatos támogatását kiemelt fejlesztési területként kezeli. A következő fejezetekben megfogalmazott

beavatkozások célja nem pusztán a létszám növelése, hanem egy stabilabb, egészségesebb és versenyképesebb sportolói struktúra kialakítása.

2.3. Egyesületi és regionális lefedettség, területi egyenlőtlenségek

A magyar súlyemelés jelenlegi helyzetének egyik legmarkánsabb, ugyanakkor sokáig háttérben maradó problémája a sportág regionális lefedettségének hiányossága. A sportág térbeli megjelenése nem követi Magyarország településhálózati és demográfiai struktúráját, ami hosszú távon jelentősen korlátozza a bázisépítés, az utánpótlás-nevelés és a tehetségkiválasztás lehetőségeit. A rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható, hogy a súlyemelés jelenléte erősen koncentrált, miközben az ország jelentős területei gyakorlatilag „fehér foltként" jelennek meg a sportág térképén.

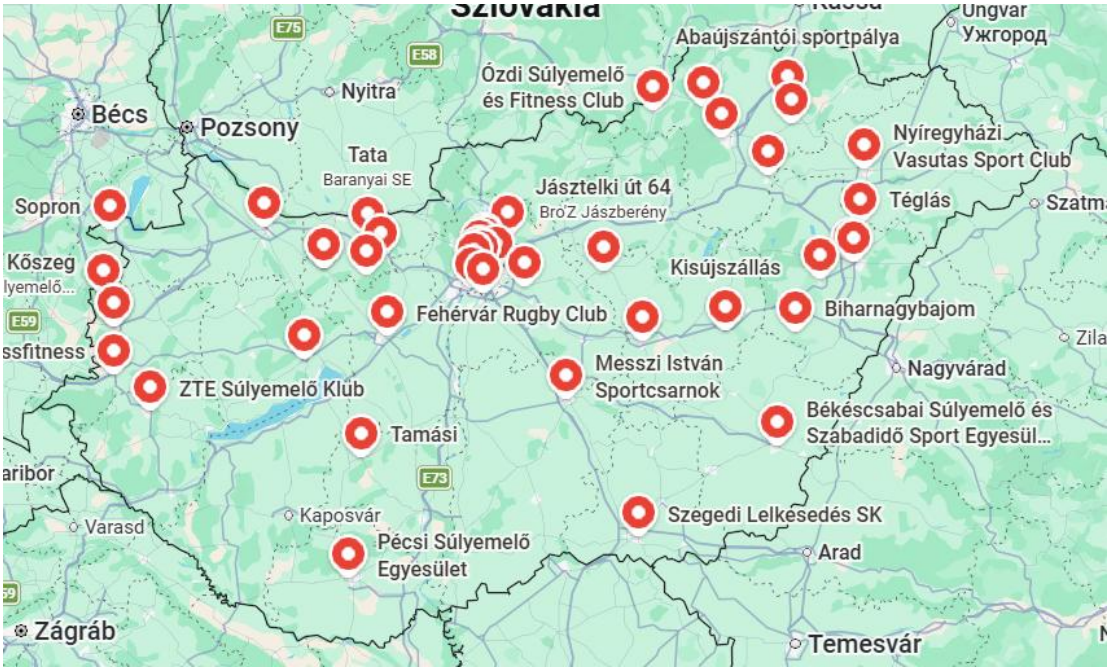

3. ábra: Az MSSZ tagszervezetek területi eloszlása 2025.

A jelenlegi klub- és edzőhelyszín-hálózat elsősorban néhány hagyományos műhely köré szerveződik, amelyek jellemzően nagyobb városokban vagy korábbi sikerekhez kötődő térségekben találhatók. Ezzel szemben több megye esetében megfigyelhető, hogy nincs aktív súlyemelő klub, nincs rendszeres edzésmunkát biztosító sportszervezet, és hiányzik az a szakemberi jelenlét, amely akár az utánpótlás legalsó szintjén, vagy szabadidős jelleggel biztosíthatná a sportág jelenlétét. Ez nem csupán szervezeti hiányosság, hanem komoly strukturális probléma, amely a sportág teljes vertikumára hatással van.

Különösen szembetűnő, hogy számos megyei jogú város, valamint 10 000 fő feletti település nem rendelkezik súlyemelő jelenléttel, annak ellenére, hogy ezek a városok jellemzően megfelelő sportinfrastruktúrával, iskolai háttérrel és potenciális utánpótlás-bázissal rendelkeznek. Ezek a települések a magyar sport rendszerében hagyományosan regionális központként működnek, így hiányuk a súlyemelés hálózatából aránytalan veszteséget jelent. A sportág jelenlegi működése ezekben a városokban gyakorlatilag láthatatlan, ami kizárja annak lehetőségét, hogy a helyi sportolók egyáltalán találkozzanak a súlyemeléssel, mint választható sportággal. A regionális lefedettség hiánya közvetlen hatással van a sportolói bázis összetételére és nagyságára. Azokban a térségekben, ahol nincs helyi edzési lehetőség, a sportág belépési küszöbe jelentősen megnő: az utazási kényszer, az idő- és költségigény, valamint a szülői támogatás hiánya mind hozzájárulnak ahhoz, hogy a potenciális sportolók más sportágakat választanak. Ennek következtében a súlyemelés utánpótlása nem a teljes országos merítésből, hanem csupán néhány régióból rekrutálódik, ami hosszú távon beszűkíti a tehetségkiválasztás lehetőségeit és növeli a rendszer sérülékenységét. A területi egyenlőtlenségek nemcsak a sportolók, hanem az edzői és szakemberállomány szempontjából is problémát jelentenek. Azokon a területeken, ahol nincs klub vagy rendszeres edzésmunka, nem alakul ki edzői utánpótlás sem. Ez önmagát erősítő folyamat: ahol nincs edző, ott nincs sportoló, ahol nincs sportoló, ott nem jelenik meg új edző. A sportág így több régióban tartósan kiesik a helyi sportéletből, ami ellentétes a fenntartható sportágfejlesztés alapelveivel. Stratégiai szempontból különösen fontos felismerés, hogy a regionális lefedettség hiánya nem demográfiai szükségszerűség, hanem szervezeti és fejlesztéspolitikai kérdés. Magyarország településhálózata, a megyei jogú városok száma, valamint a 10 000 fő feletti települések sűrűsége objektív lehetőséget kínálna arra, hogy a súlyemelés országos jelenléte lényegesen szélesebb legyen. Ezek a városok természetes stratégiai célpontokként értelmezhetők a jövőbeni sportágfejlesztés szempontjából, hiszen megfelelő kritikus tömeggel, oktatási intézményekkel és sportinfrastruktúrával rendelkeznek.

A 2026–2036 közötti stratégiai időszak egyik kulcskérdése ezért az, hogy a Magyar Súlyemelő Szövetség képes-e tudatosan kezelni ezeket a területi egyenlőtlenségeket. A regionális lefedettség javítása nem egyszerűen új klubok alapítását jelenti, hanem egy olyan fejlesztési logika kialakítását, amely figyelembe veszi a településhálózati adottságokat, a helyi sportkultúrát, valamint az edzői és infrastrukturális realitásokat. A

cél nem a gyors, formális terjeszkedés, hanem egy fokozatos, minőségorientált hálózatépítés, amely hosszú távon képes stabil sportolói és szakemberi bázist létrehozni.

Összegzésként megállapítható, hogy a magyar súlyemelés jelenlegi regionális lefedettsége nem felel meg sem a sportág történelmi jelentőségének, sem a jövőbeni fejlődési ambícióknak. A megyei jogú városok és a nagyobb lélekszámú települések bevonása a sportág vérkeringésébe nem választható opció, hanem a fenntartható fejlődés egyik alapfeltétele. A stratégia következő fejezeteiben megfogalmazott fejlesztési irányok ezért a regionális bázisépítést nem kiegészítő elemként, hanem a sportág megújulásának egyik központi pilléreként kezelik.

2.4. Infrastrukturális helyzet

A magyar súlyemelés létesítményi és eszközellátottsági helyzete az egyik legösszetettebb és leginkább heterogén területe a sportág működésének. A jelenlegi kép szélsőségesen kettős: miközben néhány klub modern, jól felszerelt, funkcionálisan és esztétikailag is megfelelő környezetben végzi szakmai munkáját, addig a sportág többsége olyan létesítményekben működik, amelyek nem felelnek meg sem a korszerű edzéselméleti, sem a sportolói elvárásoknak. Ez a különbség nemcsak komfortkérdés, hanem közvetlen hatással van a sportág bevonzó képességére, kapacitására és hosszú távú fenntarthatóságára. A modern létesítményekben dolgozó klubok esetében jellemzően adottak azok az alapfeltételek, amelyek a minőségi edzésmunkát lehetővé teszik: megfelelő belmagasság, biztonságos és korszerű platformok, minőségi súlyzók és kiegészítő eszközök, megfelelő öltözők és szociális helyiségek, valamint olyan környezet, amely a sportolók számára motiváló és professzionális benyomást kelt. Ezekben a műhelyekben a súlyemelés képes versenyképes alternatívát kínálni más sportágakkal szemben, különösen a fiatalok és a szülők szemében.

Ezzel szemben a klubok jelentős része olyan létesítményekben működik, amelyek eredetileg nem súlyemelésre lettek tervezve, vagy az elmúlt évtizedek során nem estek át érdemi fejlesztésen, karbantartáson. Gyakoriak az alacsony belmagasságú termek (alagsori, vagy helyiségek), a korlátozott alapterület, az elavult vagy hiányos eszközpark, valamint az olyan infrastrukturális hiányosságok, mint a nem megfelelő öltözők, higiéniai feltételek vagy tárolókapacitás. Ezek a körülmények nemcsak a szakmai munkát nehezítik

meg, hanem jelentősen rontják a sportág külső megítélését is. A létesítményi különbségek szoros összefüggésben állnak a sportolói bevonzással és megtartással. A mai sportolói és szülői elvárások mellett egyre kevésbé elfogadható, hogy a sportolás rossz minőségű, elhanyagolt környezetben történjen. A fiatalok sportválasztásakor – különösen városi környezetben – a létesítmények állapota, tisztasága és hangulata alapvető szemponttá vált. Rossz körülmények között nemcsak nehéz új sportolókat bevonzani, hanem a meglévőket is nehéz hosszú távon megtartani, még akkor is, ha a szakmai munka egyébként megfelelő színvonalú.

A kapacitás kérdése szintén szorosan kapcsolódik a létesítményi helyzethez. Sok klub esetében az edzések befogadóképessége nem a szakmai potenciál, hanem a fizikai tér korlátai miatt eleve alacsony. Korlátozott az egyszerre edzhető sportolók száma, nehéz elkülöníteni a különböző korosztályokat vagy edzésszinteket, és gyakran nem megoldható a párhuzamos edzésmunka. Ez közvetlenül behatárolja a sportági növekedés lehetőségeit, különösen azokban a régiókban, ahol egyetlen klub lát el nagyobb vonzáskörzetet.

A létesítményi heterogenitás egyben egyenlőtlenséget is teremt a sportágon belül. Az eltérő körülmények között dolgozó klubok nem azonos eséllyel képesek sportolókat bevonzani, megtartani vagy eredményes szakmai munkát végezni. Ez hosszú távon torzíthatja a versenyrendszert, és a tehetségek földrajzi koncentrációjához vezethet, miközben más térségekben a sportág gyakorlatilag elsorvad. A stratégia szempontjából ezért a létesítményi kérdés nem pusztán technikai, hanem rendszerszintű igazságossági és fenntarthatósági probléma is. Fontos hangsúlyozni, hogy a létesítményi fejlesztések hiánya nem minden esetben forráshiányból fakad. Sok esetben hiányzik az igényesség, a hosszú távú koncepció és prioritásrendszer, amely a súlyemelést tudatosan integrálná a helyi sportinfrastruktúra-fejlesztésekbe. A sportág gyakran nem jelenik meg stratégiai partnerként az önkormányzati vagy intézményi beruházások tervezésekor, ami tovább erősíti a perifériikus helyzetet. A 2026–2036 közötti stratégiai időszak egyik kiemelt feladata ezért a létesítményi helyzet tudatos és differenciált kezelése. Nem reális és nem is szükséges minden klub számára azonos fejlesztési szintet előírni, ugyanakkor elengedhetetlen a minőségi minimumfeltételek meghatározása, amelyek biztosítják a biztonságos, vonzó és szakmailag megfelelő edzéskörnyezetet. A létesítmények fejlesztése így nem öncél, hanem eszköz a sportolói bázis bővítésére, a regionális lefedettség javítására és a sportág társadalmi megítélésének erősítésére.

Összességében megállapítható, hogy a magyar súlyemelés létesítményi helyzete jelenleg nem támogatja kellő mértékben a sportág növekedési ambícióit. A heterogén infrastruktúra, a kapacitáskorlátok és a környezeti minőség hiányosságai közvetlenül fékezik a bevonzást és a megtartást. A stratégia következő fejezeteiben ezért a létesítményi fejlesztések szorosan összekapcsolódnak a regionális bázisépítéssel, az edzői utánpótlással és a finanszírozási modell megújításával.

2.5. Edzői és szakemberállomány helyzete

A magyar súlyemelés edzői és szakemberállományának helyzete az egyik legnagyobb kihívást jelenti a sportág jelenlegi működése és jövőbeni fejlődése szempontjából. A sportág szakmai tudásának döntő része az edzők kezében összpontosul, ugyanakkor az edzői életpálya bizonytalansága, a képzettségi különbségek, valamint a foglalkoztatási és megélhetési problémák együttesen olyan helyzetet eredményeznek, amely hosszú távon veszélyezteti a sportág fenntarthatóságát. A képzettségi szintet vizsgálva megállapítható, hogy az edzők jelentős része nem rendelkezik felsőfokú sportszakmai végzettséggel, és a sportágban az egységes, modern szemléletű edzői tudás nem mindenhol adott. Bár a tapasztalati tudás sok esetben értékes és pótolhatatlan, önmagában nem képes választ adni a 21. századi sportolói elvárásokra, az utánpótlás-képzés komplex kihívásaira, a sportegészségügyi és gyermekvédelmi szempontokra, valamint a nemzetközi versenykörnyezet folyamatosan változó követelményeire. A képzettségi különbségek így nem csupán egyéni szintű problémát jelentenek, hanem minőségi egyenlőtlenséget teremtenek a sportág egészében.

Az edzői foglalkoztatás szerkezete különösen súlyos helyzetet tükröz. A sportágban marginális a főállású edzők száma; az edzők jelentős része részmunkaidőben, mellékállásban, vagy önkéntesként végzi munkáját. Sok esetben az edzői tevékenység nem jelent stabil megélhetést, hanem elhivatottságon, személyes áldozatvállaláson és hosszú távon nem fenntartható önkizsákmányoláson alapul. Ez a modell rövid távon lehetővé teszi a működést, hosszú távon azonban kiégéshez, pályaelhagyáshoz és az edzői utánpótlás elmaradásához vezet. Különösen kritikus, hogy a sportágban nincs kialakult, kiszámítható edzői életpályamodell. A pályakezdő edzők számára kevés a támogatott belépési lehetőség, a tapasztalt edzők számára pedig kevés az előrelépési, szakmai és

anyagi megbecsülést biztosító perspektíva. Ez a helyzet erősen korlátozza az új szakemberek belépését a sportágba, miközben a meglévő edzői állomány elöregedése egyre komolyabb kockázatot jelent. A sportág működésének egyik paradoxona, hogy miközben az edzők száma és terhelése magas, a foglalkoztatási biztonság alacsony. A klubok jelentős része nem rendelkezik elegendő forrással ahhoz, hogy főállású edzőt alkalmazzon, miközben az edzők feladatköre messze túlmutat a klasszikus edzésvezetésen. Az edzők gyakran egyszerre látnak el szakmai, szervezési, adminisztratív, toborzási és közösségépítő feladatokat, sok esetben megfelelő intézményi háttér és kompenzáció nélkül.

Az államilag finanszírozott Nevelő Edző Program (NEP) ebben a környezetben különös jelentőséggel bír. 2026-tól a NEP keretében foglalkoztatott 10 edzővel a Magyar Súlyemelő Szövetség a sportág legnagyobb munkáltatójává válik, ami egyszerre jelent lehetőséget és felelősséget. Lehetőséget, mert a szövetség közvetlen eszközt kap a szakmai irányítás, az utánpótlás-fejlesztés és a regionális bázisépítés támogatására; felelősséget, mert a szövetségnek munkáltatóként is példát kell mutatnia stabilitásban, szakmai elvárásokban és életpálya-szemléletben. Ez a helyzet világosan jelzi, hogy a sportág edzői rendszerének fenntarthatósága nem hagyható kizárólag a klubok erejére. Az edzők nehéz helyzete közvetlen hatással van a sportolói bázisra és az utánpótlás minőségére. Rosszul fizetett, továbbképzésre, fejlődésre nem motivált, túlterhelt vagy bizonytalan helyzetű edzőktől nem várható el hosszú távon következetes, innovatív és motiváló szakmai munka. A sportág bevonzó képessége, megtartó ereje és versenyképessége szoros összefüggésben áll azzal, hogy az edzők milyen körülmények között dolgoznak, és mennyire érzik magukat megbecsült szakembernek.

A 2026–2036 közötti stratégiai időszak egyik kulcskérdése ezért az edzői és szakemberállomány helyzetének tudatos, rendszerszintű kezelése. Ez nem pusztán képzési kérdés, hanem foglalkoztatási, finanszírozási, életpálya- és minőségbiztosítási kérdés is egyben. A stratégia célja, hogy az edzők ne kényszermegoldásként, hanem választott, valós hivatásként tekintsenek a súlyemelésre, és olyan sportkörnyezetben dolgozhassanak, amelyben szakmailag fejlődhetnek, anyagilag tervezhetnek, és hosszú távon is a sportágban maradnak.

2.6. Versenyrendszer és eredményesség

A magyar súlyemelés versenyrendszere és nemzetközi eredményessége szorosan összefügg a sportág egészének működési állapotával. A versenyrendszer nem önálló elem, hanem a sportági piramis „felső szintje", amelynek minőségét alapvetően meghatározza az utánpótlás szélessége, az edzői munka színvonala, a létesítményi háttér, valamint a sportolói életutak tervezhetősége. Ennek megfelelően a jelenlegi eredményességi problémák nem tekinthetők kizárólag szakmai vagy sportolói hiányosságnak, hanem egyértelműen összefüggő, rendszerszintű okokra vezethetők vissza. A hazai versenyrendszer alapvetően lefedi a korosztályos és felnőtt kategóriákat, ugyanakkor több ponton nem támogatja kellő mértékben a hosszú távú sportolói fejlődést. A versenyek száma, eloszlása és időzítése nem minden esetben illeszkedik a korszerű edzéselméleti és terhelésmenedzsment elvekhez. Egyes időszakokban túlzott versenyterhelés figyelhető meg, míg más szakaszokban a sportolók nem jutnak elegendő minőségi versenyingerhez. Ez különösen az utánpótláskorú sportolók esetében jelent kockázatot, ahol a nem megfelelő versenystruktúra sérülésekhez, kiégéshez vagy korai lemorzsolódáshoz vezethet. A korosztályos versenyzés és a felnőtt mezőny közötti átmenet továbbra is az egyik legkritikusabb pontja a sportági rendszernek. Számos tehetséges utánpótláskorú sportoló nem jut el stabil felnőtt versenyzői szintig, ami részben a fokozatos felkészítés hiányára, részben a nem megfelelő nemzetközi versenytapasztalatra vezethető vissza. A jelenlegi rendszerben a nemzetközi mezőnyhöz való alkalmazkodás gyakran későn és túl nagy ugrással történik, ami csökkenti a sportolók sikeres beilleszkedésének esélyét.

A nemzetközi eredményesség tekintetében a magyar súlyemelés az elmúlt időszakban érzékelhetően visszaszorult. A világ- és Európa-bajnokságokon, valamint az olimpiai kvalifikációs versenyeken elért helyezések száma és minősége nem áll arányban a sportág hagyományaival és olimpiai múltjával. Ez nem kizárólag az élversenyzők számának csökkenéséből fakad, hanem abból is, hogy a nemzetközi élmezőny fejlődési üteme lényegesen gyorsabb volt, mint a hazai rendszer változásra való hajlandósága és alkalmazkodóképessége.

A versenyrendszer és az eredményesség kapcsolatában külön hangsúlyt érdemel az olimpiai kvalifikációs rendszer változása. A Nemzetközi Súlyemelő Szövetség (IWF) az elmúlt években jelentősen átalakította a kvalifikációs feltételeket, növelve a versenyek számát, a követelmények komplexitását és a nemzetközi jelenlét jelentőségét. Ez a modell olyan sportági struktúrát feltételez, amely stabil sportolói bázissal, kiszámítható válogatotti programmal, megfelelő anyagi és sportszakmai háttérrel rendelkezik. A magyar súlyemelés jelenlegi helyzete azonban csak korlátozottan képes megfelelni ezeknek az elvárásoknak.

A válogatotti rendszer működése több ponton fejlesztésre szorul. A kiválasztási elvek, a felkészülési programok és a nemzetközi szereplés tervezése nem mindig alkot egységes, hosszú távra előre látható rendszert. Ez bizonytalanságot okoz a sportolók és az edzők számára egyaránt, és nehezíti az egyéni karrierutak tudatos tervezését. A modern olimpiai sportban ezzel szemben egyre inkább elvárás, hogy a válogatott programok transzparensek, objektívek és mérhetőek legyenek. Fontos kiemelni, hogy a jelenlegi eredményességi szint nem feltétlenül a sportolók elkötelezettségének vagy tehetségének hiányát jelzi. Sokkal inkább arra utal, hogy a sportág nem rendelkezik olyan széles és stabil „merítési alappal", és sporttudományi háttérrel, amelyből folyamatosan új, nemzetközi szinten is versenyképes sportolók kerülhetnének ki. A szűk bázis, a regionális egyenlőtlenségek, az edzői kapacitások korlátai és a létesítményi különbségek együttesen határozzák meg azt a plafont, amelyet az eredményesség jelenleg nem tud áttörni.

A 2026–2036 közötti stratégiai időszak egyik legfontosabb tanulsága ezért az, hogy az eredményesség nem kezelhető pusztán önálló célként. A nemzetközi sikerek és az olimpiai szereplés csak akkor válhatnak újra reális céllá, ha a versenyrendszer tudatosan támogatja a sportolói életutakat, a fokozatosság elvét, valamint a nemzetközi szinthez való folyamatos alkalmazkodást. A stratégia ennek megfelelően az eredményességet következményként, nem pedig kizárólagos célként értelmezi.

Összegzésként megállapítható, hogy a magyar súlyemelés versenyrendszere jelenlegi formájában nem képes tartósan és kiszámíthatóan nemzetközi szintű eredményességet termelni. A következő évtized feladata ezért nem pusztán több verseny vagy több indulás biztosítása, hanem egy olyan versenyrendszer kialakítása, amely illeszkedik a sportolók életkori és teljesítménybeli fejlődéséhez, összhangban van az IWF elvárásaival, és hosszú távon is fenntartható módon támogatja az olimpiai célkitűzéseket.

2.7. A sportág belső és külső megítélése

A magyar súlyemelés jelenlegi helyzetének megértéséhez elengedhetetlen a sportág belső és külső megítélésének vizsgálata, mivel ez a tényező közvetlen hatással van a sportolói bevonzásra, az edzői utánpótlásra, a társadalmi elfogadottságra, valamint a finanszírozási és partnerségi lehetőségekre. A sportág megítélése nem pusztán kommunikációs kérdés, hanem összetett, a működés egészét tükröző jelenség, amely hosszú idő alatt alakul ki, és csak következetes szakmai munkával változtatható meg. Külső megítélés szempontjából a súlyemelés Magyarországon jelenleg láthatósági és komoly hitelességi kihívásokkal küzd. A sportág médiamegjelenése alacsony, jellemzően eseti jellegű, és ritkán kapcsolódik pozitív, előremutató narratívához. A közvélemény számára a súlyemelés kevéssé ismert, sok esetben negatív sztereotípiákon alapuló kép él róla, amely nem tükrözi sem a sportág technikai összetettségét, sem nevelő, személyiségformáló értékeit. Ez a helyzet jelentősen csökkenti a sportág versenyképességét más olimpiai sportágakkal szemben, különösen a fiatalok sportválasztásakor. A sportág külső megítélését hosszú időn keresztül terhelték nemzetközi és hazai szinten egyaránt a doppinggal kapcsolatos problémák. Bár az elmúlt években jelentős erőfeszítések történtek a tiszta sport kultúrájának megerősítésére, a korábbi időszak hatása még mindig érzékelhető a közgondolkodásban. Ez a teher nem kizárólag a versenyzőket érinti, hanem a sportág egészét, beleértve az edzőket, a klubokat és a szövetséget is. A megítélés javítása ezért nem oldható meg kommunikációs eszközökkel önmagában, hanem csak következetes, hosszú távú hitelességépítéssel, amelyben a szabályozottság, az átláthatóság és az edukáció egyaránt szerepet kap.

Belső megítélés tekintetében a sportágon belüli közérzet és bizalom szintén vegyes képet mutat. A klubok, edzők és sportolók jelentős része erős elhivatottsággal és lojalitással dolgozik a sportág fennmaradásáért, ugyanakkor sok esetben megjelenik a bizonytalanság, a túlterheltség és az a percepció, hogy a sportág lehetőségei nem állnak arányban a befektetett munkával. A forráshiány, a létesítményi problémák és az edzői foglalkoztatás bizonytalansága hosszú távon erodálja a sportág belső kohézióját. A belső megítélést tovább nehezíti, a korábbi évtizedek sportági vezetésének negatív, megosztó „öröksége", a sportág működésében időről időre megjelenik az információhiány és a kommunikációs szakadék a különböző szereplők között. Amennyiben a döntéshozatal, a stratégiai célok vagy a szakmai irányok nem kellően világosak és követhetők, az

bizalmatlansághoz és passzivitáshoz vezethet. A modern sportirányítás egyik alapfeltétele ezzel szemben az, hogy a sportág szereplői értsék, mi miért történik, és hogyan kapcsolódnak saját tevékenységeik a hosszú távú célokhoz. A sportág megítélése szoros összefüggésben áll a létesítményi környezettel és a versenyrendszer működésével is. A korszerűtlen edzéskörülmények, az alacsony láthatóságú, nézők számára érdektelen versenyek és a korlátozott nemzetközi eredményesség együttesen olyan képet alakítanak ki, amely nem ösztönzi sem a belépést, sem a hosszú távú elköteleződést. A mai sportolók és szülők számára a sportág választása nemcsak teljesítmény-, hanem élmény- és környezetalapú döntés is, amelyben a megítélés kulcsszerepet játszik.

Stratégiai szempontból ezért a 2026–2036 közötti időszak egyik kiemelt feladata a súlyemelés megítélésének tudatos és következetes javítása. Ez nem kizárólag külső kommunikációt jelent, hanem a sportág belső működésének olyan irányú fejlesztését, amely önmagában is pozitív visszacsatolásokat generál. A tiszta sport következetes képviselete, az edzők és sportolók megbecsülése, az átlátható döntéshozatal és a szakmai minőség emelése mind olyan tényezők, amelyek hosszú távon képesek átformálni a sportág megítélését.

Összegzésként megállapítható, hogy a magyar súlyemelés jelenlegi megítélése messze nem tükrözi a sportág valós szakmai értékeit és sportági potenciálját. A megítélés javítása azonban nem önálló cél, hanem a stratégia egészének következménye. Amennyiben a sportág képes rendszerszinten megújulni, valós bázist építeni, stabil edzői és létesítményi környezetet teremteni, valamint kiszámítható versenyrendszert működtetni, úgy a külső és belső megítélés javulása természetes módon következhet be a jövőben.

2.8. Összegző helyzetelemzés és fő kihívások

A magyar súlyemelés jelenlegi helyzetének átfogó vizsgálata egyértelművé teszi, hogy a sportág kihívásai nem elszigetelt problémák, hanem egymással szorosan összefüggő, rendszerszintű jelenségek. A sportolói bázis szűkössége, az edzői és szakemberállomány nehéz helyzete, a regionális lefedettség hiányosságai, a heterogén létesítményi háttér, a versenyrendszer korlátai, valamint a sportág belső és külső megítélésének problémái egymást erősítve hatnak, és együttesen határozzák meg a sportág jelenlegi teljesítőképességét. A helyzetelemzés egyik legfontosabb megállapítása, hogy a magyar

súlyemelés strukturálisan alulméretezett. A sportág bázisa nem elég széles ahhoz, hogy hosszú távon kiszámítható módon termeljen nemzetközi szinten is versenyképes sportolókat. Az utánpótlás létszáma alacsony, a belépési csatornák szűkek, a lemorzsolódás jelentős, különösen a felnőtt korosztályba történő átmenet időszakában. Ez a helyzet önmagában is korlátozza az eredményességet, és növeli a sportág sérülékenységét. Az edzői és szakemberállomány helyzete a sportág egyik legkritikusabb kockázati tényezője. A képzettségi különbségek, a főállású edzők alacsony aránya, az önkéntes és alulfizetett munka dominanciája, valamint az edzői életpályamodell hiánya olyan környezetet teremt, amely hosszú távon nem fenntartható. Különösen fontos felismerés, hogy a sportág működése jelentős mértékben az edzők személyes áldozatvállalására épül, ami rövid távon működőképes, de stratégiai szinten nem tartható fenn. A regionális lefedettség elemzése rámutatott arra, hogy a súlyemelés jelenléte nem követi az ország településhálózati és demográfiai adottságait. Több megye, megyei jogú város és nagyobb lélekszámú település kimarad a sportág vérkeringéséből, miközben ezek a térségek jelentős utánpótlás- és bázisépítési potenciált hordoznak. Ez a területi egyenlőtlenség tovább szűkíti a sportág merítési lehetőségeit, és hozzájárul a sportolói és szakemberi koncentrációhoz. A létesítményi és eszközellátottsági helyzet szélsőségesen heterogén képet mutat. Bár léteznek modern, jól felszerelt műhelyek, a klubok többsége olyan körülmények között dolgozik, amelyek nem felelnek meg a mai sportolói és szülői elvárásoknak. A rossz edzéskörnyezet közvetlenül rontja a sportág bevonzó képességét, csökkenti a kapacitást, és hátráltatja a szakmai munka minőségét. A létesítményi problémák nemcsak technikai, hanem társadalmi és megítélésbeli következményekkel is járnak. A versenyrendszer és az eredményesség vizsgálata megerősítette, hogy a jelenlegi struktúra nem képes tartósan és kiszámítható módon nemzetközi szintű teljesítményt produkálni. Az utánpótlás és a felnőtt mezőny közötti átmenet törékeny, a nemzetközi alkalmazkodás gyakran későn történik meg, és az olimpiai kvalifikációs rendszerhez való igazodás komoly kihívást jelent. Az eredményesség hiánya nem önálló probléma, hanem a rendszer egészének következménye. A sportág belső és külső megítélése mindezen tényezők összegzett hatásaként alakul. Az alacsony láthatóság, a korábbi évek negatív öröksége, valamint a belső bizonytalanságok együttesen nehezítik a sportág pozícióját a hazai sportpalettán. Ugyanakkor a helyzetelemzés azt is világossá teszi, hogy a megítélés javítása nem önálló kommunikációs feladat, hanem a működés minőségének javulásából fakadó természetes következmény lehet.

Összességében megállapítható, hogy a magyar súlyemelés fordulóponthoz érkezett. A sportág jövője nem biztosítható részmegoldásokkal vagy kizárólag eredménycentrikus beavatkozásokkal. A következő évtizedben csak egy integrált, rendszerszintű sportágfejlesztési stratégia képes választ adni a felhalmozódott kihívásokra. A helyzetelemzés egyértelműen kijelöli azt az irányt, amely mentén a sportág megújulása megkezdhető: bázisépítés, szakemberfejlesztés, regionális terjeszkedés, minőségi infrastruktúra, korszerű versenyrendszer és hiteles működés.

Az alábbi ábrán a 2. fejezet megállapításai és a súlyemelő társadalom által készített SWOT analízis anyaga kerül bemutatásra egyesített formában.

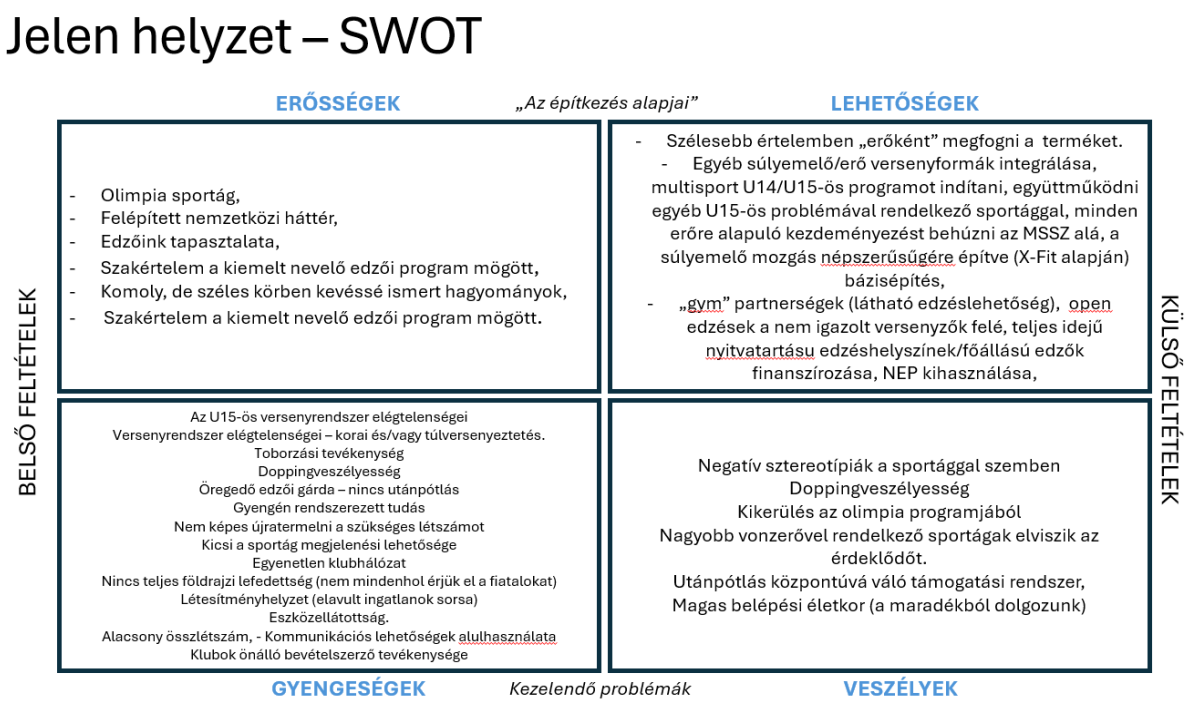

4. ábra: SWOT analízis

3. Jövőkép, küldetés és alapelvek (2026 - 2036)

3.1. Jövőkép és küldetés

A Magyar Súlyemelő Szövetség 2026–2036 közötti sportágfejlesztési stratégiájának jövőképe abból a felismerésből indul ki, hogy a magyar súlyemelés jövője nem a múlt eredményeinek megismétlésében, hanem egy korszerű, hiteles és fenntartható sportági rendszer felépítésében rejlik. A jövőkép nem egy idealizált állapot leírása, hanem egy olyan reálisan elérhető célállapot, amelyhez a stratégia tudatosan, lépésről lépésre vezeti el a sportágat.

- **Jövőkép (Vision):**

Víziónk, hogy 2036-ra a magyar súlyemelés egy szakmailag stabil, sportolóközpontú és nemzetközileg hiteles olimpiai sportág,

- amely országos lefedettséggel rendelkezik,
- széles és minőségi utánpótlásbázisra épül,
- kiszámítható edzői és sportolói életpályát kínál,
- megfelel a tiszta sport és a jó irányítás nemzetközi elvárásainak,
- és képes rendszeresen nemzetközi szinten is versenyképes sportolókat kinevelni.

Ez a jövőkép összhangban áll a Magyar Olimpiai Bizottság hosszú távú olimpiai szemléletével, valamint a Nemzetközi Súlyemelő Szövetség megújulási irányával, amely a sportág jövőjét a hitelesség, az átláthatóság és a sportolók védelme mentén képzeli el. A magyar súlyemelés célja nem csupán a nemzetközi jelenlét fenntartása, hanem az, hogy aktív és elismert szereplője legyen a hazai sportéletnek és a nemzetközi súlyemelő közösségnek. A jövőkép magában foglalja azt a lehetőséget is, hogy egy esetleges 2036-os budapesti olimpiai perspektíva esetén a súlyemelés felkészülten, szakmailag és erkölcsileg is vállalható módon tudjon megjelenni, és a hazai rendezés ne kockázatot, hanem fejlődési katalizátort jelentsen a sportág számára.

- **Küldetés (Mission):**

A Magyar Súlyemelő Szövetség küldetése, hogy irányítsa, koordinálja és támogassa a magyar súlyemelés hosszú távú fejlődését egy olyan rendszerben, amely:

- a sportolók egészségét, fejlődését és életútját helyezi a középpontba,
- szakmailag felkészült, megbecsült és folyamatosan fejlődő edzői és sportszakemberállományra épít,
- biztosítja a sportág országos jelenlétét és regionális bázisait,
- korszerű versenyrendszert és fejlődési útvonalakat működtet,
- átlátható, mérhető és elszámoltatható módon használja fel a rendelkezésre álló erőforrásokat.

A szövetség küldetése nem az, hogy minden feladatot közvetlenül ellásson, hanem az, hogy keretet, irányokat és biztonságot adjon a sportág szereplőinek: kluboknak, edzőknek, sportolóknak és partnereknek. Az MSSZ ebben a modellben nem kizárólag irányító, hanem szolgáltató és fejlesztő szereplőként is megjelenik, amely segíti a klubokat abban, hogy szakmailag és szervezetileg is fejlődni tudjanak. A küldetésünk része az is, hogy a súlyemelés társadalmi értékeit – fegyelem, kitartás, önkontroll, teljesítménykultúra – láthatóvá és érthetővé tegye a szélesebb közönség számára. A sportág nem csupán versenyeredményeket kíván előállítani, hanem nevelési és közösségi értéket is közvetít, amely hozzájárul a fiatalok testi-lelki fejlődéséhez és a sport iránti pozitív attitűd kialakításához.

3.2. A stratégia alapját képező fő célterületek (stratégiai pillérek)

A Magyar Súlyemelő Szövetség 2026–2036 közötti sportágfejlesztési stratégiája a helyzetelemzés megállapításaira építve olyan fő célterületeket határoz meg, amelyek képesek rendszerszinten kezelni a sportág előtt álló kihívásokat, és egyúttal kijelölik a fejlődés hosszú távú irányát. Ezek a stratégiai pillérek nem egymástól független elemek, hanem egymásra épülő, egymást erősítő beavatkozási területek, amelyek csak együtt képesek fenntartható változást eredményezni.

A stratégia tudatosan elkerüli az egyoldalú, kizárólag eredménycentrikus megközelítést. A nemzetközi tapasztalatok, a MOB szemlélete és az IWF megújulási irányai egyaránt azt erősítik meg, hogy az olimpiai sportágak hosszú távú sikerének alapja a széles bázis, a stabil szakemberi háttér, a jó irányítás és a sportolóközpontú működés. Ennek megfelelően az MSSZ stratégiája az alábbi öt fő pillérre épül.

- **1. Sportolói bázis és utánpótlás szélesítése, minőségi fejlesztése:**

- A sportolói bázis fejlesztése a stratégia első számú pillére, mivel minden további célterület erre épül. A magyar súlyemelés jövője nem biztosítható szűk utánpótlásra támaszkodva; a sportág csak akkor válhat újra versenyképessé, ha képes szélesebb merítésből kiválasztani és hosszú távon megtartani a tehetségeket. Ez a pillér nem pusztán létszámnövelést jelent, hanem a belépési pontok bővítését, a korai életkorú bevonást, a sportolói életutak tudatos felépítését és a lemorzsolódás csökkentését. Kiemelt szerepet kap a női utánpótlás fejlesztése, valamint a súlyemelés pozicionálása mint olyan alap- és kiegészítő sportág, amely más sportágak számára is értéket teremt.

➢ **2. Edzői és szakemberállomány megerősítése, életpályamodell kialakítása:**

- A második stratégiai pillér az edzői és szakemberi háttér fejlesztésére fókuszál. A sportág jövője elképzelhetetlen felkészült, motivált és hosszú távon is a sportágban maradó edzők nélkül. A jelenlegi helyzet – alacsony főállású edzői arány, önkéntes munkavégzés dominanciája, képzettségi különbségek – rendszerszintű beavatkozást igényel. Ez a pillér magában foglalja az edzőképzés és továbbképzés megújítását, a mentorálási rendszer kialakítását, valamint egy fokozatosan felépített edzői életpályamodell megteremtését. A Nemzeti Edző Program keretében foglalkoztatott edzők szerepe ebben kulcsfontosságú, mivel az MSSZ nemcsak szakmai irányítóként, hanem munkáltatóként is mintát ad a sportág számára.

➢ **3. Regionális lefedettség és sportági infrastruktúra fejlesztése:**

- A harmadik pillér a sportág területi egyenlőtlenségeinek csökkentésére és a regionális bázisépítésre irányul. A stratégia világosan rögzíti, hogy a súlyemelés országos jelenléte jelenleg nem arányos Magyarország településhálózatával, és számos megyei jogú város, valamint középváros marad ki a sportág vérkeringéséből. Ez a pillér a regionális műhelyek kialakítását, a létesítményi minimumfeltételek meghatározását, valamint a helyi önkormányzatokkal és intézményekkel való együttműködések erősítését célozza. A létesítményi fejlesztések nem öncélú beruházásokként jelennek meg, hanem a bevonzó képesség, a kapacitás és a szakmai minőség növelésének eszközeként.

➢ **4. Korszerű versenyrendszer és nemzetközi eredményesség megalapozása:**

- A negyedik stratégiai pillér a versenyrendszer tudatos fejlesztésére és az eredményesség hosszú távú megalapozására fókuszál. A cél nem rövid távú sikerek

erőltetése, hanem egy olyan versenyzési struktúra kialakítása, amely támogatja a fokozatosság elvét, a sportolók egészségvédelmét és a nemzetközi szinthez való alkalmazkodást. Ez a pillér magában foglalja a korosztályos és felnőtt versenyrendszer összehangolását, a válogatotti programok átlátható működtetését, valamint az olimpiai kvalifikációs rendszerhez való tudatos illeszkedést. Az eredményesség ebben az értelmezésben nem önálló cél, hanem a rendszer működésének természetes következménye.

- **5. Hitelesség, jó irányítás és a sportág megítélésének javítása:**

- Az ötödik stratégiai pillér a sportág működésének minőségi és erkölcsi alapjait rögzíti. A tiszta sport, az átlátható döntéshozatal, a mérhetőség és a következetes szabályalkalmazás nemcsak nemzetközi elvárások, hanem a sportág hosszú távú fennmaradásának feltételei. Ez a pillér a good governance elveinek érvényesítését, a belső kommunikáció erősítését, valamint a sportág pozitív társadalmi narratívájának tudatos építését célozza. A stratégia kiindulópontja, hogy a megítélés javulása nem kommunikációs kampányok eredménye, hanem a működés minőségének következménye.

5. ábra: Az MSSZ stratégiájának alappillérei

3.3. Alapelveink

A Magyar Súlyemelő Szövetség 2026–2036 közötti sportágfejlesztési stratégiájának megvalósítása olyan alapelvekre épül, amelyek iránytűként szolgálnak a döntéshozatal, a szakmai munka és a szervezeti működés valamennyi szintjén. Ezek az alapelvek nem

önálló fejezetként, hanem a stratégia teljes horizontját átható működési normaként jelennek meg. Meghatározzák azt a szemléletet, amely mentén a sportág fejlesztése zajlik, és egyértelmű keretet adnak a szövetség, a klubok, az edzők és a sportolók számára egyaránt. Az alapelvek kijelölése tudatos válasz a helyzetelemzésben azonosított rendszerszintű problémákra. A magyar súlyemelés megújulása nem képzelhető el pusztán strukturális vagy finanszírozási beavatkozásokkal; legalább ilyen fontos a működési kultúra, az értékrend és a szakmai gondolkodás egységesítése. A stratégia ezért az alábbi öt alapelvet tekinti irányadónak a 2026–2036 közötti időszakban.

- **Tiszta sport**

A tiszta sport elve a magyar súlyemelés számára nem választható lehetőség, hanem a sportág fennmaradásának és jövőbeni hitelességének alapfeltétele. A stratégia egyértelműen kimondja, hogy a doppingmentes sport nem kizárólag ellenőrzési és szankcionálási kérdés, hanem szemléletformáló, nevelési és szervezeti kultúra kérdése is. A tiszta sport képviselete már az utánpótláskorú sportolók képzésében meg kell, hogy jelenjen, és végig kell kísérnie a sportolói életutat egészen az élsport szintig. Az MSSZ a tiszta sportot komplex rendszerként értelmezi, amely magában foglalja az antidopping szabályok következetes betartását, az edukációs programok működtetését, az edzők és sportolók folyamatos tájékoztatását, valamint az átlátható és hiteles eljárásrendek alkalmazását. A stratégia célja, hogy a magyar súlyemelés nemzetközi megítélése hosszú távon egyértelműen a tiszta sport iránti elkötelezettséggel társuljon, és a sportág a hazai és nemzetközi színtéren is megbízható partnerként jelenjen meg.

- **Utánpótlás-központúság**

A stratégia egyik legfontosabb alapelve az utánpótlás-központú gondolkodás. A magyar súlyemelés jövője kizárólag akkor biztosítható, ha a sportág képes széles, egészséges és hosszú távon megtartható utánpótlásbázist kialakítani. Az utánpótlás-központúság ebben az értelmezésben nem csupán létszámnövelést jelent, hanem a sportolói életutak tudatos felépítését, a fokozatosság elvének érvényesítését és a gyermek- és ifjúságvédelem kiemelt kezelését. A stratégia világosan rögzíti, hogy az utánpótlás nem kizárólag az élsport „alárendelt kiszolgálója", hanem a sportág legfontosabb befektetése. Ennek megfelelően minden szakmai döntésnél elsődleges szempont a fiatal sportolók

egészségének védelme, a túlterhelés elkerülése, valamint az, hogy a sportág vonzó és pozitív élményt nyújtson számukra. Az utánpótlás-központú szemlélet szorosan kapcsolódik a sportolói megtartás kérdéséhez is: a stratégia célja nem a gyors eredménykényszer, hanem olyan sportolók nevelése, akik hosszú távon is a sportágban maradnak, akár versenyzőként, akár később edzőként vagy sportági szakemberként.

- **Szakmaiság**

A szakmaiság elve a stratégia minden szintjén meghatározó. A magyar súlyemelés megújulása elképzelhetetlen egységes, korszerű és tudásalapú szakmai működés nélkül. A stratégia szakmaiság alatt nem kizárólag edzéselméleti vagy technikai kérdéseket ért, hanem egy olyan komplex megközelítést, amely magában foglalja a sporttudományi háttér alkalmazását, az objektív teljesítménymérést, az adatvezérelt döntéshozatalt és a folyamatos szakmai fejlődést. A szakmaiság elvének érvényesítése azt is jelenti, hogy a sportág működésében csökken a személyes megérzésekre, hagyományokra vagy rövid távú érdekekre épülő döntések szerepe, és erősödik az objektív, mérhető és szakmailag alátámasztott megközelítés. A stratégia célja egy olyan szakmai kultúra kialakítása, ahol az edzők, sportolók és vezetők számára világosak az elvárások, a fejlődési utak és az értékelési szempontok. Ez a szemlélet teremti meg annak alapját, hogy a magyar súlyemelés alkalmazkodni tudjon a nemzetközi élmezőny folyamatosan változó követelményeihez.

- **Fenntarthatóság**

A fenntarthatóság alapelve a sportág hosszú távú működőképességét helyezi a középpontba. A stratégia kiindulópontja, hogy a magyar súlyemelés nem épülhet kizárólag időszakos forrásokra, rövid távú projektekre vagy egyéni elköteleződésekre. Fenntartható fejlődés csak akkor érhető el, ha a sportági piramis minden szintje – utánpótlás, klubrendszer, edzői háttér, versenyrendszer és szövetségi működés – stabil és egymással összhangban fejlődik. A fenntarthatóság ebben az értelemben nemcsak pénzügyi kérdés, hanem szervezeti és humánerőforrás-kérdés is. A stratégia célja olyan működési modell kialakítása, amelyben az edzők és szakemberek hosszú távon tervezhetnek, a klubok képesek fejlődni, és a sportág nem válik túlzottan kiszolgáltatottá egy-egy finanszírozási vagy személyi tényezőnek. A fenntartható működés egyben azt is

jelenti, hogy a sportág fejlődése nem veszélyezteti a sportolók egészségét, és nem épül fel nem tartható terhelési vagy versenyzési modellekre.

- **Transzparens működés és jó kormányzás**

A stratégia ötödik alapelve a transzparens működés és a jó kormányzás, jó irányítás (good governance) következetes érvényesítése. A modern olimpiai sportkörnyezetben a sportági szövetségek működését egyre erősebb elszámoltathatósági és átláthatósági elvárások övezik, különösen akkor, ha közpénzek felhasználásáról van szó. A magyar súlyemelés számára ez nemcsak külső elvárás, hanem belső szükségszerűség is a bizalom újjáépítése érdekében. A transzparens működés azt jelenti, hogy a stratégiai célok, a döntéshozatali folyamatok, a támogatási elvek és a szakmai prioritások világosak, dokumentáltak és visszakövethetők. A „good governance" elvének érvényesítése magában foglalja a világos felelősségi köröket, a szakmai és politikai döntések szétválasztását, valamint a sportág szereplőivel folytatott rendszeres és érdemi párbeszédet. A stratégia célja egy olyan MSSZ-működési kultúra kialakítása, amelyben a sportág szereplői nem elszenvedői, hanem aktív résztvevői a fejlődési folyamatoknak.

4. Olimpiai ciklusokra épülő stratégiai fejlesztési keretrendszer

4.1. A három olimpiai, fejlesztési ciklus logikája

A Magyar Súlyemelő Szövetség 2026–2036 közötti sportágfejlesztési stratégiája tudatosan olimpiai ciklusokra épülő szerkezetben valósul meg. Ez a megközelítés illeszkedik a nemzetközi olimpiai sportirányítás gyakorlatához, valamint a Magyar Olimpiai Bizottság stratégiai szemléletéhez, amely az eredményességet, a forrásfelhasználást és a szakmai tervezést egyaránt olimpiai ciklusokban értelmezi. A ciklusologika alkalmazása nem pusztán időbeli tagolást jelent, hanem fejlesztéspolitikai gondolkodásmódot is. A stratégia abból indul ki, hogy a magyar súlyemelés jelenlegi helyzete nem teszi lehetővé az azonnali, ugrásszerű eredményjavulást, ugyanakkor a következő tíz év elegendő időt biztosít arra, hogy a sportág rendszerszinten megújuljon. Ennek feltétele, hogy a fejlesztések egymásra épüljenek, világos prioritások mentén, és minden ciklusnak jól körülhatárolható funkciója legyen.

Fontos hangsúlyozni, hogy a stratégia nem kezel minden olimpiai ciklust azonos súllyal. A jelenlegi helyzetelemzés alapján a 2026–2029 közötti időszak kritikus jelentőségű: amennyiben ebben a ciklusban nem történik meg az alapvető szerkezeti és szemléleti fordulat, a későbbi ciklusokban a sportág mozgástere jelentősen beszűkülhet. A cikluslogika ezért nem csupán tervezési eszköz, hanem egyfajta felelősségi keret is, amely világossá teszi, hogy mely időszakban milyen típusú döntéseknek van valódi hatása.

A stratégia ciklusokra bontása egyúttal lehetőséget teremt a rendszeres monitoringra és korrekcióra. Minden olimpiai ciklus végén értékelhetővé válik, hogy a kitűzött célok milyen mértékben valósultak meg, és szükség esetén módosíthatók az eszközök vagy hangsúlyok anélkül, hogy a hosszú távú jövőkép sérülne. Ez a megközelítés összhangban áll a modern sportirányítás elvárásaival, ahol a stratégia nem statikus dokumentum, hanem tanuló, adaptív rendszer.

A három olimpiai ciklus egymásra épülő logikája az alábbi nézőpontokra épül:

- az első ciklus (2026-2029) a stabilizációról és az alapfeltételek megteremtéséről szól,
- a második ciklus (2030-2033) a rendszerfejlesztésről és a nemzetközi szinthez való felzárkózásról,
- a harmadik ciklus (2034-2036) pedig a csúcsteljesítmény-közeli állapot elérését célozza meg, egy esetleges hazai olimpiai perspektíva figyelembevételével.

4.2. 2026–2028 – fejlesztési ciklus: stabilizálás és alapfeltételek megteremtése

A 2026–2028 közötti olimpiai ciklus a magyar súlyemelés számára a stabilizáció időszaka. Ez a ciklus nem elsősorban az azonnali nemzetközi eredményességről szól, hanem arról, hogy a sportág működése kiszámíthatóvá, szakmailag megalapozottá és hitelessé váljon. A stratégia világosan rögzíti, hogy ebben az időszakban a legfontosabb cél nem az eredménykényszer erőltetése, hanem a sportág működési alapjainak megerősítése. A stabilizáció elsődleges területe a sportági rendszer belső rendbetétele. Ide tartozik az utánpótlás-struktúra újragondolása, az edzői és szakemberi háttér megerősítése, valamint a szövetségi működés átláthatóságának és szakmai irányításának javítása. Ebben a ciklusban kell lefektetni azokat a szakmai és szervezeti minimumokat, amelyek nélkül

hosszú távon nem képzelhető el fejlődés. A stratégia ebben az értelemben a 2026–2029-es időszakot „alapozó ciklusként” értelmezi.

A LA 2028-as olimpiai kvalifikációs időszak realitásait figyelembe véve a stratégia óvatos, de egyértelmű álláspontot képvisel. A cél nem irreális elvárások megfogalmazása, hanem az, hogy a magyar súlyemelés szervezetten, hitelesen és sportszakmailag vállalható módon legyen jelen a nemzetközi térben. A válogatotti programoknak ebben az időszakban elsősorban tapasztalatszerzési, tanulási és rendszerépítési funkciójuk van, különös tekintettel a fiatal sportolók fokozatos nemzetközi bevezetésére. Ebben a ciklusban kiemelt hangsúlyt kap a tiszta sport, az edukáció és a működési kultúra megújítása. A sportág hitelességének helyreállítása nem halasztható későbbi ciklusokra, mivel a nemzetközi bizalom és az olimpiai jelenlét alapfeltétele. A 2026–2029-es időszak ezért egyfajta „vizsgaperiódus” is a sportág számára, amely során a magyar súlyemelésnek bizonyítania kell, hogy képes megfelelni a modern olimpiai elvárásoknak.

4.3. 2029–2032 – fejlesztési ciklus: rendszerfejlesztés és szintlépés

A 2029–2032 közötti olimpiai ciklus a stratégia értelmezésében a rendszerfejlesztés és a minőségi szintlépés időszaka. Ebben a ciklusban már a 2026–2029 között megteremtett alapokra lehet építeni, és a hangsúly fokozatosan áthelyeződik a működési stabilitásról a teljesítmény és versenyképesség növelésére. Ez az időszak kulcsfontosságú abból a szempontból, hogy a sportág képes-e valódi fejlődési pályára állni. A stratégia feltételezése szerint ebben a ciklusban jelenhetnek meg azok a sportolók, akik már az új utánpótlás- és edzői rendszerben nevelkedtek, és akik számára a nemzetközi versenyzés nem rendkívüli esemény, hanem a sportolói életút természetes része. A Brisbane 2032-es ciklus célja nemcsak az indulás lehetőségének megteremtése, hanem a nemzetközi mezőnyhöz való strukturált alkalmazkodás. A rendszerfejlesztés ebben a ciklusban nemcsak a versenysportot érinti, hanem a teljes sportági ökoszisztémát. Ide tartozik a regionális műhelyek megerősítése, a létesítményi feltételek javítása, az edzői életpályamodell további stabilizálása, valamint a sporttudományi és sportegészségügyi háttér tudatosabb integrálása. A cél az, hogy a sportág működése egyre kevésbé legyen személyfüggő, és egyre inkább rendszeralapú. A Brisbane 2032-es ciklus egyben mérföldkő is: ebben az időszakban válik egyértelművé, hogy a magyar súlyemelés képes-e tartósan visszatérni a nemzetközi vérkeringésbe, és hogy a korábbi strukturális problémák valóban kezelhetővé váltak-e. A stratégia ebben a ciklusban már reális elvárásként kezeli a nemzetközi szinten

is mérhető előrelépést, ugyanakkor továbbra is a fenntarthatóság és a sportolói egészség védelme marad az elsődleges szempont.

4.4. 2033–2036 – potenciális budapesti olimpiai ciklus: csúcsteljesítmény-közeli állapot

A 2033–2036 közötti időszak a stratégia értelmezésében a csúcsteljesítmény-közeli állapot elérésének ciklusa. Ez a ciklus különleges jelentőséggel bír, mivel egy esetleges budapesti olimpiai rendezés lehetősége – akár csak stratégiai horizontként is – alapvetően meghatározza a sportág felelősségét és láthatóságát. A stratégia nem kész tényként kezeli a hazai olimpia megvalósulását, ugyanakkor tudatosan számol annak lehetőségével. Ez a megközelítés nem kockázatvállalás, hanem felelős tervezés: egy hazai olimpiai perspektíva esetén a sportág nem engedheti meg magának, hogy felkészületlen legyen. A 2034–2036-os ciklus célja ezért az, hogy a magyar súlyemelés szakmailag, szervezetileg és erkölcsileg is vállalható állapotban érkezzen meg erre az időszakra. Ebben a ciklusban a hangsúly már egyértelműen az élsporton és a válogatott programokon van, ugyanakkor a stratégia világosan kimondja: a csúcsteljesítmény nem választható el a sportági örökség kérdésétől. A cél nem egyetlen olimpia „kiszolgálása", hanem az, hogy a 2036-os időszak után is működőképes, stabil és hiteles sportági rendszer maradjon hátra. A sportág öröksége ebben az értelemben nemcsak eredményekben mérhető, hanem szakemberállományban, infrastruktúrában, működési kultúrában és társadalmi megítélésben is.

Összességében a három olimpiai ciklusra épülő stratégiai keret világos fejlődési ívet rajzol fel a magyar súlyemelés számára. A 2026–2036 közötti időszak nem rövid távú ígéretekről, hanem következetes, felelősségteljes építkezésről szól. Amennyiben a sportág képes végigmenni ezen az úton, úgy 2036-ra nemcsak eredményesebb, hanem stabilabb, hitelesebb és társadalmilag is erősebb súlyemelés állhat Magyarországon.

5. Stratégiai pillérek és célrendszer

A Magyar Súlyemelő Szövetség 2026–2036 közötti sportágfejlesztési stratégiájának ötödik fejezete a stratégia operatív, gyakorlati magját alkotja. Míg az előző fejezetek a jövőképet, az alapelveket és az olimpiai ciklusokra bontott fejlesztési logikát rögzítették részletesen, addig ez a fejezet azt határozza meg, milyen konkrét beavatkozásokkal

kívánja az MSSZ a kitűzött célokat elérni. A stratégiai pillérek olyan, egymással szorosan összefüggő beavatkozási területek, amelyek együtt képesek kezelni a helyzetelemzés során azonosított rendszerszintű problémákat. A stratégia tudatosan kerüli az elszigetelt intézkedéseket: minden pillér több alrendszert érint, és csak akkor lehet eredményes, ha a többi pillérrel párhuzamosan fejlődik. Ennek megfelelően a sportágfejlesztés nem lineáris folyamatként, hanem egymást erősítő intézkedéscsomagok rendszerében valósul meg.

A fejezetben megfogalmazott célok és beavatkozások:

- illeszkednek a MOB teljesítményalapú és ciklusologikájához,
- összhangban állnak az IWF sportolóközpontú és good governance elvárásaival,
- mérhető, értékelhető és ciklusokra bontható módon kerülnek meghatározásra.

A stratégia a korábban már tárgyalt öt fő pillér mentén határozza meg az MSSZ cselekvési irányait:

1. utánpótlás-nevelés és sportági piramis,
2. versenysport és élsport fejlesztése,
3. edzőképzés és humánerőforrás-fejlesztés,
4. infrastruktúra és eszközrendszer,
5. szervezeti működés, irányítás és kommunikáció.

E pillérek nem azonos súllyal jelennek meg minden olimpiai ciklusban. A hangsúlyok időben eltolódnak: a korai ciklusokban a bázisépítés és rendszerstabilizálás dominál, míg a későbbi ciklusokban egyre nagyobb szerepet kap az élsport és a csúcsteljesítmény. A fejezet célja, hogy világos szakmai keretet adjon ehhez az építkezéshez.

a. Utánpótlás-nevelés és sportági piramis szélesítése

Az utánpótlás-nevelés és a sportági piramis fejlesztése a Magyar Súlyemelő Szövetség sportágfejlesztési stratégiájának **alappillére**. A stratégia egyértelműen kimondja: a magyar súlyemelés hosszú távú fennmaradása és nemzetközi versenyképessége nem biztosítható szűk bázisra építve. A sportág minden további fejlesztési területe – az élsport, az edzőképzés, az infrastruktúra vagy a finanszírozás – közvetlenül függ attól, hogy

létezik-e elegendő számú és megfelelő minőségű utánpótlás. A jelenlegi helyzetelemzés alapján az utánpótlás legfőbb problémái nem kizárólag a létszám alacsony voltából fakadnak, hanem abból, hogy a sportág belépési pontjai szűkek, a kiválasztás gyakran későn történik meg, és a sportolói életutak nem elég kiszámíthatók. A stratégia ezért az utánpótlás-fejlesztést **nem egyetlen programként**, hanem egy teljes sportolói útvonal-rendszerként értelmezi.

Toborzás és belépési pontok bővítése

Az MSSZ célja, hogy a súlyemelés a 2026–2036 közötti időszakban több életkorban és több formában váljon elérhetővé a gyermekek és fiatalok számára. A stratégia szakít azzal a gyakorlattal, amely szerint a súlyemelés kizárólag késői specializációs sportágként jelenik meg. A hangsúly a korai, játékos, általános mozgásfejlesztésre épülő belépési formákon van, amelyek nem eredménykényszert, hanem élményt és alapkompetenciákat kínálnak.

A toborzás elsődleges színterei:

- az iskolai sport és az utánpótlás-nevelési intézményrendszer,
- a regionális klubok és műhelyek,
- valamint a súlyemeléshez kapcsolódó kiegészítő mozgásformák (erőfejlesztés, atlétikai alapok).

A stratégia célja, hogy a súlyemelés ne „utolsó választásként", hanem tudatos sportági alternatívaként jelenjen meg a sportválasztás során.

Tehetségazonosítás és kiválasztás

A sportági piramis stabilitása nemcsak a belépők számán, hanem a kiválasztás minőségén is múlik. A stratégia ezért kiemelt feladatként kezeli az egységes, szakmailag megalapozott tehetségazonosítási rendszer kialakítását. Ez magában foglalja a fizikai, koordinációs és pszichés adottságok mérését, valamint a fejlődési potenciál hosszú távú értékelését. A cél az, hogy a kiválasztás ne pillanatnyi teljesítményhez, hanem fejlődési pályához kötődjön. A stratégia elutasítja a korai eredménykényszerre épülő kiválasztási gyakorlatot, mivel az hosszú távon lemorzsolódáshoz és egészségügyi kockázatokhoz vezethet.

Megtartás és sportolói életút

Az utánpótlás-fejlesztés egyik legkritikusabb pontja a sportolók megtartása, különösen az utánpótlás és a felnőtt korosztály közötti átmenet időszakában. A stratégia célja olyan sportolói életút-modell kialakítása, amelyben a sportolók számára világosak a fejlődési szintek, az elvárások és a perspektívák.

A megtartás kulcselemei:

- a fokozatos terhelés és versenyeztetés,
- a tanulmányok és sport összehangolása,
- a sportolói egészség és mentális jóllét védelme,
- valamint a sportágon belüli alternatív szerepek (pl. edzői, sportszakmai irány) bemutatása.

A stratégia abból indul ki, hogy tudjuk, és elfogadjuk, hogy nem minden utánpótláskorú sportolóból lesz élsportoló, ugyanakkor minden sportoló érték a sportág számára. Az utánpótlás sikeressége ezért nem kizárólag világ és olimpiai érmekben, hanem hosszú távú sportági kötődésben is mérhető.

Átmenet a felnőtt korosztályba

A sportági piramis egyik legsebezhetőbb pontja az utánpótlás és a felnőtt mezőny közötti átmenet. A stratégia célja ennek a szakasznak a tudatos támogatása, különösen a 18–23 éves korosztály esetében. Ebben az életkorban a sportolók gyakran egyszerre szembesülnek sportági, tanulmányi és egzisztenciális kihívásokkal, amelyek megfelelő támogatás hiányában pályaelhagyáshoz vezethetnek. Az MSSZ feladata ebben a szakaszban nem az egyéni karrierutak átvétele, hanem olyan keretek biztosítása, amelyek lehetővé teszik a fokozatos felnőtté válást a sportban. Ez magában foglalja a versenyrendszerhez való illeszkedést, a válogatott programok átláthatóságát és a sportolók hosszú távú egészségvédelmét.

5.2. Versenysport és élsport fejlesztése

A versenysport és az élsport fejlesztése a Magyar Súlyemelő Szövetség stratégiájában nem önálló, elszigetelt cél, hanem a sportági piramis működésének természetes következménye. A stratégia világosan kimondja: tartós nemzetközi eredményesség csak akkor érhető el, ha az utánpótlás-nevelés, az edzői háttér, a versenyrendszer és a

sporttudományi támogatás egységes rendszerben működik. Ennek megfelelően az MSSZ az élsport fejlesztését nem rövid távú eredménykényszer mentén, hanem hosszú távon fenntartható teljesítménypálya kialakításával kívánja megvalósítani. A helyzetelemzésünk rámutatott arra, hogy a magyar súlyemelés jelenlegi versenysport-struktúrája nem támogatja kellő mértékben a sportolók fokozatos fejlődését, és a nemzetközi mezőnyhöz való alkalmazkodás gyakran későn, túl nagy lépésekben történik meg. A stratégia ezért a versenysport fejlesztését elsősorban rendszerszintű beavatkozásokkal, nem pedig egyéni teljesítmények erőltetésével kezeli.

A hazai versenyrendszer fejlesztése

A stratégia egyik kulcseleme a hazai versenyrendszer tudatos átalakítása oly módon, hogy az támogassa a sportolók életkori és teljesítményszint szerinti fejlődését. A cél egy olyan versenyzési struktúra kialakítása, amely egyszerre biztosít elegendő versenyingeret, ugyanakkor elkerüli a túlversenyeztetést, különösen az utánpótlás-korosztályok esetében.

A fejlesztés fő irányai:

- a korosztályos versenyek funkciójának újragondolása (hosszú távú fejlesztés, fejlődés vs. rövid távú eredmény),
- a versenynaptár edzéselméleti szempontokhoz való illesztése,
- az országos bajnokságok és kvalifikációs versenyek szerepének pontos meghatározása,
- valamint a klubok számára kiszámítható, előre tervezhető versenyrendszer kialakítása.

A stratégia célja, hogy a hazai versenyzés ne önmagáért való cél legyen, hanem hosszú távú felkészítő eszköz a nemzetközi megmérettetésekhez.

Válogatotti struktúra és kiválasztási elvek

A válogatotti rendszer a sportág egyik legérzékenyebb és talán az egyik legnagyobb felelősséggel járó területe. A stratégia alapelve, hogy a válogatott szereplés nem jutalom, hanem szakmailag indokolt fejlesztési lépcsők sora. Ennek megfelelően a válogatotti kiválasztásnak objektív, átlátható és előre kommunikált elvek mentén kell működnie.

A fejlesztési irányok közé tartozik:

- egységes kiválasztási kritériumrendszer kialakítása,
- a korosztályos és felnőtt válogatott programok összehangolása,
- a válogatotti státuszhoz kapcsolódó jogok és kötelezettségek egyértelmű meghatározása,
- valamint a sportolók és edzőik számára kiszámítható tervezési környezet biztosítása.

A stratégia célja, hogy a válogatotti rendszer szakmailag védhető, belső konfliktusoktól mentes és a sportolói fejlődést támogató struktúraként működjön.

Nemzetközi versenyeztetés és fokozatos bevezetés

A nemzetközi versenyeztetés a modern súlyemelésben elengedhetetlen, ugyanakkor jelentős kockázatokat is hordoz, ha nem megfelelően strukturált. A stratégia világosan rögzíti, hogy a nemzetközi szereplés nem lehet egyszeri „ugrás", hanem fokozatos tanulási folyamat.

A stratégia keretében:

- a fiatal sportolók nemzetközi bemutatása alacsonyabb kockázatú versenyeken történik,
- a nemzetközi versenyek kiválasztása tudatosan illeszkedik az adott sportoló fejlődési szintjéhez,
- a tapasztalatszerzés és alkalmazkodás elsőbbséget élvez az azonnali eredményekkel szemben.

A cél az, hogy a magyar sportolók számára a nemzetközi versenyzés ne rendkívüli stresszhelyzetet, hanem természetes szakmai közeget jelentsen.

Olimpiai felkészítés és kvalifikációs stratégia

Az olimpiai kvalifikáció a stratégia értelmezésében nem önálló projekt, hanem a teljes sportági rendszer működésének összegzett eredménye. A 2026–2036 közötti időszakban az MSSZ az olimpiai felkészítést ciklusonként eltérő hangsúllyal kezeli, összhangban a 4. fejezetben bemutatott olimpiai cikluslogikával.

A olimpiai felkészítés stratégia alapelvei:

- a tiszta felkészülés, a kvalifikációs követelmények folyamatos nyomon követése és beépítése a szakmai tervezésbe, a szakmai munkába,
- a sportolók egészségének és hosszú távú terhelhetőségének védelme,
- a válogatotti programok és a klubmunka adat alapú összehangolása,
- valamint az olimpiai részvételhez vezető út transzparens kommunikációja.

A stratégia elutasítja azt a megközelítést, amely az olimpiai részvételt rövid távú, felesleges kockázatvállalással próbálja elérni. Az MSSZ célja olyan olimpiai szereplés megalapozása, amely szakmailag védhető, erkölcsileg vállalható és hosszú távon is pozitív hatással van a sportág egészére.

Eredményesség, mint következmény

A stratégia egyik legfontosabb szemléleti váltása, hogy az eredményességet nem önálló célként, hanem a rendszer működésének következményeként értelmezi. A nemzetközi sikerek csak akkor válhatnak újra reálissá, ha a sportág teljes vertikuma – utánpótlás, edzőképzés, infrastruktúra, versenyrendszer és irányítás – összehangoltan fejlődik.

Az MSSZ ennek megfelelően az élsport fejlesztését olyan folyamatként kezeli, amely:

- tiszteletben tartja a sportolók egészségét és életútját,
- illeszkedik a nemzetközi trendekhez és elvárásokhoz,
- és hosszú távon is fenntartható módon járul hozzá a magyar súlyemelés presztízsének és hitelességének erősítéséhez.

5.3. Edzőképzés és humánerőforrás-fejlesztés

A magyar súlyemelés hosszú távú megújulásának egyik legkritikusabb feltétele a megfelelően képzett, motivált és hosszú távon a sportágban maradó edzői és sportszakember állomány megléte. A stratégia világosan rögzíti, hogy az edzőképzés és a humánerőforrás-fejlesztés nem kiegészítő terület, hanem a sportági rendszer egyik fontos tartóoszlopa. Az utánpótlás-nevelés, az élsport-fejlesztés és a sportág társadalmi megítélése közvetlen összefüggésben áll azzal, hogy kik, milyen körülmények között és milyen szakmai szemlélettel dolgoznak a sportágban. A helyzetelemzésünk egyértelművé tette, hogy a magyar súlyemelés jelenlegi edzői struktúrája nem fenntartható. Az alacsony főállású edzői arány, az elöregedő szakemberállomány, a képzettségi különbségek és a bizonytalan megélhetési feltételek együttesen komolyan veszélyeztetik a sportág jövőjét.

A stratégia ezért az edzői kérdést nem kizárólag képzési problémaként, hanem komplex életpálya- és foglalkoztatási kérdésként kezeli.

Edzőképzési rendszer megújítása

A stratégia célja egy egységes, korszerű és átjárható edzőképzési rendszer kialakítása, amely igazodik a nemzetközi elvárásokhoz és a hazai sportirányítási keretekhez. Az edzőképzésnek egyértelműen el kell különítenie a különböző kompetenciaszinteket, és világos fejlődési utat kell kínálnia a pályakezdőktől a válogatott szintű szakemberekig.

A megújítás fő irányai:

- a gyakorlatorientált, utánpótlás-fókuszú képzési elemek erősítése,
- a sporttudományi, sportegészségügyi és pedagógiai ismeretek integrálása,
- a tiszta sport, gyermekvédelem és etikai kérdések kötelező megjelenítése,
- valamint a korszerű edzéselméleti és terhelésmenedzsment szemlélet érvényesítése.

A stratégia célja, hogy az edzőképzés ne egyszeri „belépő" legyen a sportágba, hanem egy folyamatos szakmai fejlődést ösztönző és támogató keretrendszer.

Edzői licencrendszer kialakítása és működtetése

Az edzőképzéshez szorosan kapcsolódik egy átlátható, szakmailag megalapozott edzői licencrendszer kialakítása. A stratégia kiindulópontja, hogy a sportág minősége csak akkor tartható fenn, ha az edzői tevékenység világos szakmai minimumfeltételekhez kötött. Az edzői licencrendszer célja:

- a szakmai színvonal egységesítése,
- a folyamatos továbbképzés ösztönzése,
- valamint az edzői tevékenység társadalmi és szakmai elismertségének növelése.

A licencmegújítás feltételeként a stratégia rendszeres továbbképzési kötelezettséget, szakmai aktivitást és etikai megfelelést ír elő. Ez nem büntető jellegű eszköz, hanem a szakmai fejlődés és a minőségbiztosítás eszköze.

Edzői életpályamodell és foglalkoztatási stabilitás

A stratégia egyik legfontosabb új eleme az edzői életpályamodell tudatos kialakítása. A magyar súlyemelésben jelenleg nincs olyan pályakép, amely hosszú távon kiszámítható perspektívát kínálna a szakemberek számára. Ennek hiányában a sportág nem vonzó a fiatal edzők számára, és a meglévő szakemberek is túlterheltté, kiégetté válhatnak.

Az MSSZ célja egy olyan életpálya-logika kialakítása, amely:

- világos szakmai előrelépési szinteket kínál,
- összekapcsolja a képzést, a licencet és a foglalkoztatást,
- figyelembe veszi az edzők különböző karrierútjait (utánpótlás, versenysport, válogatott),
- és hosszú távon növeli az edzői pálya presztízsét.

Ebben a rendszerben kiemelt szerepet kap a Nevelő Edző Program (NEP), amely a stratégia értelmezésében nem csupán finanszírozási eszköz, hanem minőségbiztosítási és szakmai irányítási eszköz is. Az MSSZ mint munkáltató példamutató szerepet vállal a foglalkoztatási stabilitás, a szakmai elvárások és az elszámoltathatóság terén.

Mentorálás és tudásmegosztás

A sportágban felhalmozott szakmai tudás megőrzése és átadása stratégiai jelentőségű feladat. A stratégia ezért kiemelten kezeli a mentorálási rendszer kialakítását, amely összekapcsolja a tapasztalt edzőket a pályakezdőkkel és a fiatal szakemberekkel.

A mentorálás célja:

- a gyakorlati tudás szervezett átadása,
- az egységes szakmai szemlélet erősítése,
- valamint az edzői közösség belső kohéziójának növelése.

A tudásmegosztás nem informális, személyes kapcsolatokon, „ad hoc” kommunikációban, hanem strukturált programokon keresztül valósul meg, amelyek illeszkednek a licencrendszerhez és a továbbképzési kötelezettségekhez.

Humánerőforrás-fejlesztés a sportág egészében

Az edzők mellett a stratégia figyelmet fordít a sportág egyéb szakembereire is, beleértve a sporttudományi, egészségügyi, adminisztratív és szervezési területeket is. A modern

sportágfejlesztés nem képzelhető el kizárólag edzői munkára építve; szükség van olyan támogató szakemberekre, akik hozzájárulnak a sportolók fejlődéséhez és a sportág működésének professzionalizálásához. A stratégia célja, hogy a magyar súlyemelésben fokozatosan kialakuljon egy multidiszciplináris szakmai környezet, amely támogatja az edzők munkáját, és hosszú távon növeli a sportág versenyképességét.

5.4. Infrastruktúra és eszközrendszer és a sportág működésének digitalizációja

A magyar súlyemelés fejlesztése a 2026–2036 közötti időszakban nem képzelhető el korszerű, a sportolói, edzői és szervezeti igényekhez igazodó infrastruktúra nélkül. A stratégia ugyanakkor az infrastruktúra fogalmát tág értelemben kezeli: nem csupán fizikai létesítményeket és eszközöket ért alatta, hanem mindazon digitális rendszereket, informatikai hátteret és működési folyamatokat, amelyek a sportág mindennapi működését hatékonyabbá, átláthatóbbá és fenntarthatóbbá teszik. A helyzetelemzés egyértelművé tette, hogy a sportág jelenlegi infrastruktúrája kettős problémával küzd. Egyrészt jelentős különbségek vannak a klubok fizikai, infrastrukturális feltételei között, másrészt a sportág működése alacsony szintű digitalizáltságot mutat. A stratégia célja e kettős lemaradás kezelése egy összehangolt infrastruktúra- és digitalizációs fejlesztési logika mentén.

- **Fizikai infrastruktúra és eszközrendszer – minőségi minimumok és célzott fejlesztések**

A stratégia kiindulópontja, hogy nem reális és nem is szükséges minden klub számára azonos létesítményi szintet előírni. Ugyanakkor elengedhetetlen olyan sportági minimumfeltételek meghatározása, amelyek biztosítják a biztonságos, vonzó és szakmailag megfelelő edzéskörnyezetet.

A fejlesztési irányok:

- a súlyemelés-specifikus edzéskörnyezet minimumfeltételeinek meghatározása (tér, belmagasság, biztonság, eszközpark),
- az elavult, sportolói megtartást veszélyeztető környezetek fokozatos kiváltása vagy fejlesztése,
- regionális műhelyek, klubok célzott támogatása,

- valamint az eszközellátottság egységesítése a verseny- és edzéskörnyezetek között.

A stratégia nem tömeges beruházásokban gondolkodik, hanem fókuszált, szakmailag indokolt, apró lépésekben, fejlesztésekben, amelyek közvetlenül hozzájárulnak a sportolói bázis bővítéséhez, a regionális lefedettség javításához és az edzői munka minőségének emeléséhez.

A sportág működésének széleskörű digitalizációja mint önálló fejlesztési irány

A magyar súlyemelés jelenlegi működésében a digitalizáció alacsony szintű, ami jelentős hatékonysági, átláthatósági és adatkezelési problémákat okoz, és működési kockázatot jelent. A stratégia ezért a sportág működésének digitalizációját önálló, kiemelt alprojektként kezeli, amely szorosan kapcsolódik a good governance, a mérhetőség és a szakmai irányítás megerősítéséhez.

A digitalizáció célja nem pusztán adminisztratív tehercsökkentés, hanem egy olyan egységes digitális ökoszisztéma kialakítása, amely támogatja:

- a sportolók fejlődésének nyomon követését,
- az edzői és szakmai döntéshozatalt,
- a versenyrendszer működtetését,
- valamint a szövetség és a klubok közötti hatékony együttműködést.

- **Digitális háttérrendszerek és belső folyamatok**

A stratégia egyik kulcseleme egy egységes sportági digitális háttérrendszer kialakítása, amely a szövetség és a tagszervezetek közötti adat- és információáramlást strukturált formában biztosítja.

Ennek elemei:

- Jogszabályi, NSR, GDPR megfelelősség biztosítása,
- egységes sportolói és edzői adatbázis (regisztráció, licenc, versenytörténet),
- digitális dokumentumkezelés és belső adminisztrációs folyamatok,
- átlátható támogatási, beszámolási és ellenőrzési rendszerek,
- valamint a szövetségi döntéshozatalhoz szükséges alapadatok strukturált elérése.

A digitalizált belső folyamatok csökkentik az adminisztratív terheket, növelik az átláthatóságot, és hozzájárulnak ahhoz, hogy a sportág működése megfeleljen a modern, hatékony sportirányítási elvárásoknak.

- **Digitalizált versenyirányítási rendszer kialakítása**

A stratégia külön hangsúlyt fektet a versenyrendszer digitalizációjára. A jelenlegi gyakorlat – részben manuális, széttagolt rész-megoldásokkal – nem támogatja sem a hatékony szervezést, sem az adatalapú elemzést. A fejlesztés célja egy olyan integrált digitális versenyirányítási rendszer kialakítása, amely:

- lefedi a versenyek nevezési, lebonyolítási és eredménykezelési folyamatait,
- biztosítja az eredmények azonnali, hiteles rögzítését és publikálását,
- összekapcsolható a sportolói adatbázissal és a válogatotti kiválasztási rendszerrel,
- valamint hosszú távon adatbázist képez a teljesítményelemzéshez és stratégiai döntésekhez.

A digitalizált versenyirányítás nemcsak hatékonysági kérdés, hanem a sportág megítélését is javítja: a transzparens, professzionális lebonyolítás növeli a sportolók, edzők és külső partnerek, döntéshozók bizalmát.

- **Adatalapú szakmai irányítás és döntéstámogatás**

A digitalizáció egyik legfontosabb stratégiai hozadéka az adatalapú működés lehetősége. A stratégia célja, hogy a sportág fejlesztése ne megérzésekre vagy eseti tapasztalatokra épüljön, hanem strukturált adatokra és elemzésekre.

Ez magában foglalja:

- a sportolói fejlődési utak pontos nyomon követését, nyomonkövethetőségét,
- a versenyterhelés és eredményesség elemzését,
- az edzői és klubszintű működés valós értékelését,
- valamint a stratégiai célokhoz rendelt mutatók konkrét mérését.

Az MSSZ ebben a modellben nem kizárólag adatgyűjtőként, hanem döntéstámogató központként működik, amely a sportág szereplői számára is értéket teremt a digitalizáció révén.

- **Digitalizáció mint fontos versenyképességi tényező**

A stratégia világosan rögzíti, hogy a digitalizáció nem technológiai luxus, hanem versenyképességi kérdés. Azok a sportágak és szövetségek, amelyek nem képesek lépést tartani a digitális fejlődéssel, hosszú távon hátrányba kerülnek a forrásokért, a sportolókért és a társadalmi figyelemért folytatott versenyben.

A magyar súlyemelés digitalizációs fejlesztése ezért szorosan kapcsolódik:

- a jó kormányzás elvéhez,
- a mérhetőséghez és elszámoltathatósághoz,
- valamint a sportág hitelességének és modern arculatának erősítéséhez.

5.5. Szervezeti működés, irányítás és kommunikáció

A Magyar Súlyemelő Szövetség sportágfejlesztési stratégiájának sikeres megvalósítása elképzelhetetlen professzionális szervezeti működés és korszerű sportirányítás nélkül. A stratégia világosan rögzíti, hogy a 2026–2036 közötti időszakban a sportág előtt álló feladatok mennyisége, komplexitása és felelőssége jelentősen meghaladja azt a szintet, amely társadalmi alapon, részmunkaidőben vagy „hobbi sportvezetői" szemlélettel hatékonyan ellátható lenne. A modern olimpiai sportkörnyezetben a sportági szövetségek működése egyre inkább hasonlít egy közepes méretű, komplex szervezet irányításához, ahol egyszerre kell megfelelni sportszakmai, pénzügyi, jogi, adminisztratív, kommunikációs és nemzetközi elvárásoknak. A stratégia kiindulópontja, hogy profi munkát csak professzionális, megfelelően képzett és megbecsült vezetőktől lehet elvárni, és ennek szervezeti, jogi és financiális feltételeit is meg kell teremteni.

- **Professzionális sportvezetés és a vezetői szerepek újraértelmezése**

A stratégia egyértelmű álláspontot képvisel abban a kérdésben, hogy a sportág irányítása nem korlátozódhat többségében társadalmi funkciókra. A következő évtizedben el kell érni, hogy a Magyar Súlyemelő Szövetség megengedhesse magának a főállású, operatív irányítást végző sportvezetést, ahol az elnöki és egyéb kulcs szerepkörök – ügyvezetői funkciókat is ellátva – nem kizárólag reprezentatív, hanem tényleges felelősséggel és döntési kompetenciával és azokhoz méltó kompenzációval járnak. Ez elsősorban ugyan financiális kérdés, ugyanakkor stratégiai befektetés is. Más hazai és nemzetközi sportágak példái egyértelműen igazolják, hogy a professzionális vezetés nem költség, hanem

hatékonyságnövelő tényező: javítja a döntéshozatal minőségét, csökkenti a szervezeti kockázatokat, és növeli a sportág hitelességét a támogatók, a sportirányítás és a nemzetközi partnerek szemében. A stratégiánk világosan kimondja: lejárt az ideje annak a modellnek, amelyben a sportág jövőjét jellemzően szabadidőben, önkéntes alapon végzett, amatőr vezetői munkára próbáljuk építeni.

- **Az MSSZ iroda működésének megerősítése, fejlesztése**

A szövetségi iroda működése a sportág mindennapi operatív működésének kritikus pontja. A stratégia megállapítja, hogy a 2026–2036 közötti időszakban a feladatok száma és összetettsége jelentősen növekedni fog, különösen az utánpótlás-programok, a NEP-hez kapcsolódó munkáltatói feladatok, a digitalizáció, a versenyrendszer működtetése és a nemzetközi kapcsolatok területén. Ennek megfelelően elengedhetetlen az MSSZ irodai kapacitásainak tudatos bővítése. Ez nem pusztán létszámkérdés, hanem kompetenciakérdés is: a sportág működéséhez olyan szakemberekre van szükség, akik képesek önálló felelősséggel, szakmailag megalapozott módon ellátni feladataikat. A stratégia célja egy olyan szövetségi apparátus kialakítása, amely nem adminisztratív „kiszolgáló egységként", hanem aktív szervező, koordináló és végrehajtó központként működik. A megerősített iroda hozzájárul a sportág professzionalizálásához, tehermentesíti a sportszakmai vezetőket, és biztosítja, hogy a stratégiai döntések a gyakorlatban is hatékonyan megvalósuljanak.

- **Bizottsági és munkacsoport-struktúra szerepe**

A stratégia fontos értékként tekint a jelenlegi bizottsági és munkacsoport-struktúrára, amely az előző időszakhoz képest lényegesen hatékonyabban működik. A tapasztalatok azt mutatják, hogy a bizottságok szakmai előkészítő szerepe kulcsfontosságú a megalapozott döntéshozatal szempontjából. A stratégia célja ennek a struktúrának a megőrzése és továbbfejlesztése. A bizottságok feladata nem az operatív végrehajtás, hanem:

- a szakmai kérdések előkészítése,
- alternatívák és javaslatok kidolgozása, valamint a döntések szakmai megalapozása.

Ez a működési modell erősíti az átláthatóságot, csökkenti a személyfüggőséget, és lehetőséget teremt arra, hogy a sportág különböző területeinek szakértői érdemben részt vegyenek a stratégiai folyamatokban. A bizottsági munka minősége közvetlenül hozzájárul a good governance elveinek érvényesítéséhez.

- **Kommunikáció és marketing, mint stratégiai terület**

A stratégia külön kiemeli, hogy a kommunikáció és a marketing nem másodlagos, „később kezelendő" terület, hanem a sportág megújulásának egyik kulcseleme. A magyar súlyemelés jelenlegi társadalmi láthatósága és megítélése nem áll arányban a sportág valós értékeivel és nevelési potenciáljával.

A 2026–2036 közötti időszakban tudatos kommunikációs és marketingfejlesztésre van szükség, amely:

- erősíti a sportág pozitív szakmai narratíváját,
- láthatóvá teszi az utánpótlás- és közösségi értékeket,
- támogatja a toborzást és a megtartást,
- valamint növeli a sportág vonzerejét a támogatók és partnerek számára.

A stratégia célja, hogy a kommunikációs és marketingfeladatok ellátása ne eseti jelleggel, hanem dedikált szakmai kapacitással történjen, szorosan együttműködve a szövetségi vezetéssel és az irodával. A digitalizációs fejlesztések (online felületek, adatvezérelt kommunikáció, közösségi jelenlét) ebben a folyamatban kiemelt szerepet kapnak.

- **Jó kormányzás és elszámoltatható működés**

A szervezeti működés fejlesztésének végső célja egy olyan MSSZ kialakítása, amely megfelel a jó kormányzás nemzetközi és hazai elvárásainak. Ez magában foglalja a világos hatásköröket, az átlátható döntéshozatalt, a dokumentált folyamatokat és a visszacsatoláson alapuló működést. A stratégia kiindulópontja, hogy a sportág irányítása akkor lehet hiteles és fenntartható, ha a döntések nem személyekhez, hanem rendszerekhez kötődnek. A professzionális vezetés, a megerősített iroda, a jól működő bizottsági struktúra és a tudatos kommunikáció együtt alkotják azt a szervezeti keretet, amelyre a magyar súlyemelés jövője biztonsággal építhető.

5.5. A sportági portfólió bővítése: a kettlebell versenysport integrációjának lehetősége

A Magyar Súlyemelő Szövetség stratégiai céljai között kiemelt szerepet kap a súlyzós sportágak hazai fejlesztése és társadalmi bázisának szélesítése. Ennek keretében indokolt és szakmailag megalapozott lépés a kettlebell versenysport sportági portfólióba történő integrálása. A kettlebell sport a súlyemeléshez hasonlóan max. erő, illetve erő-állóképességi jellegű, súlyzós alapokra épülő sportág, amely technikai, koordinációs és fizikai követelményeiben számos ponton kapcsolódik a súlyemeléshez. Nemzetközi szinten szervezett versenyrendszerrel, szabályozott keretekkel és folyamatosan növekvő népszerűséggel rendelkezik, így a „rokon sportágak" közül alkalmas lehet arra, hogy a hazai sportági struktúrába illeszkedve új belépési pontot jelentsen a súlyzós sportok iránt érdeklődők számára.

A kettlebell versenysport integrálása hozzájárulhat:

- a tagszervezeti és a sportolói bázis bővítéséhez, különösen a rekreációs és szabadidősportból az élsport irányába történő átmenet erősítésével,
- a súlyzós sportok társadalmi elfogadottságának és népszerűségének növeléséhez,
- az utánpótlás-nevelés kiszélesítéséhez és a sportágak közötti átjárhatóság erősítéséhez.

Az MSSZ célja, hogy a kettlebell versenysport hazai szervezeti és szakmai kereteinek megteremtésével, valamint a sportág egységes képviseletével elérje, hogy a sportirányítás részéről a kettlebell sport is országos sportági szakszövetségi státuszt kapjon. Ennek érdekében szükséges a versenyrendszer, a képzési struktúra és a szakmai szabályozás fokozatos kialakítása és integrálása az MSSZ működési rendszerébe.

6. Sporttudomány, egészségügy és tiszta sport

A Magyar Súlyemelő Szövetség 2026–2036 közötti sportágfejlesztési stratégiájában a sporttudományi, egészségügyi és tiszta sporttal kapcsolatos területek nem kiegészítő elemek, hanem a sportág működésének alapvető minőségi feltételei. A modern olimpiai sportkörnyezetben az eredményesség, a sportolók védelme és a sportág

hitelessége elválaszthatatlan egymástól; bármelyik terület hiányossága hosszú távon a rendszer egészét gyengíti. A stratégia abból a felismerésből indul ki, hogy a magyar súlyemelés jövője nem épülhet kizárólag edzői tapasztalatra és egyéni megoldásokra. A sportolói terhelés, az egészségvédelem, a fejlődés nyomon követése és a doppingellenes kultúra csak akkor kezelhető megfelelő színvonalon, ha strukturált, intézményesített háttérrendszerek állnak rendelkezésre.

a. Sportegészségügyi háttér kialakítása, megerősítése

A sportolók egészségének védelme a stratégia egyik kiemelt prioritása, különösen egy olyan sportágban, ahol a terhelés mértéke és jellege fokozott figyelmet igényel. A stratégia világosan rögzíti, hogy az egészségvédelem nem kizárólag sérüléskezelést jelent, hanem a teljes sportolói életutat átfogó szemléletet.

A sportegészségügyi fejlesztések céljai:

- a sérülések megelőzésének előtérbe helyezése,
- a túlterhelésből fakadó hosszú távú kockázatok csökkentése,
- sportteljesítmény megengedett fokozása, potenciál kiteljesedésének támogatása,
- valamint a sportolók fizikai és mentális állapotának rendszeres monitorozása.

A stratégia nem egy központosított, minden sportolóra azonos modellt kíván létrehozni, hanem egy olyan irányított, de rugalmas keretrendszert, amely támogatja az edzők munkáját, és lehetőséget ad az egészségügyi szempontok érvényesítésére a mindennapi szakmai döntésekben. A sportegészségügyi háttér fejlesztése különösen fontos az utánpótláskorú sportolók esetében, ahol a helytelen terhelés hosszú távú következményekkel járhat.

b. Teljesítménydiagnosztika és sporttudományi támogatás

A sporttudományi háttér erősítése a stratégia egyik legfontosabb minőségi fejlesztési iránya. A cél nem az, hogy a sportág „laborcentrikussá” váljon, hanem az, hogy a szakmai döntések egyre nagyobb arányban objektív mérésekre és adatokra épüljenek.

A teljesítménydiagnosztika szerepe:

- a sportolók fejlődési pályájának nyomon követése,
- az egyéni terhelhetőség és regeneráció megértése,
- a technikai és erőfejlesztési munka adatalapú támogatása,
- valamint a sérüléskockázatok csökkentése.

A stratégia célja, hogy a sporttudományi eszközök fokozatosan integrálódjanak a sportág mindennapi működésébe, különösen a válogatott programokban és a kiemelt regionális műhelyekben. A sporttudomány ebben a modellben nem önálló döntéshozó, hanem az edzői munka támogatója, amely segíti a hosszú távú tervezést és a minőségi fejlődést.

c. Antidopping és edukáció – a tiszta sport kultúrája

A tiszta, doppingmentes sport kérdése a magyar súlyemelés számára kiemelten érzékeny és stratégiai jelentőségű terület. A stratégia egyértelműen kimondja, hogy a sportág jövője nem választható el a doppingellenes küzdelem hitelességétől, és ezen a területen nincs mozgástér kompromisszumokra. Ugyanakkor a stratégiánk hangsúlyozza, hogy az antidopping nem kizárólag ellenőrzési és szankcionálási kérdés. A cél egy olyan tiszta sport kultúra kialakítása, amelyben a szabályok ismerete, az etikai normák elfogadása és a felelős döntéshozatal természetes része a sportolói és edzői mindennapoknak.

Az antidopping-fejlesztések fő iránya, elemei:

- rendszeres, életkorhoz és szerepkörhöz igazított edukáció,
- az edzők kiemelt felelősségének hangsúlyozása,
- a sportolók jogainak és kötelezettségeinek világos kommunikációja,
- valamint a szövetségi eljárások átláthatósága és következetessége.

A stratégia célja, hogy a magyar súlyemelés hosszú távon ne „védekező pozícióban", hanem példamutató módon jelenjen meg a tiszta sport területén, mind hazai, mind nemzetközi szinten.

d. Sportolói életút komplex támogatása

A sporttudományi és egészségügyi háttér fejlesztése szorosan kapcsolódik a sportolói életút komplex értelmezéséhez. A stratégia abból indul ki, hogy a sportolók nem

kizárólag teljesítményegységek, hanem hosszú távú fejlődési folyamatok résztvevői, akiknek sportkarrierje szorosan összefonódik tanulmányaikkal, családi környezetükkel és későbbi civil életükkel.

A sportolói életút támogatása magában foglalja:

- sport és tanulás összehangolását,
- a mentális felkészítés és támogatás lehetőségeit,
- a pályafutás utáni perspektívák bemutatását,
- valamint a sportágon belüli továbbélési utak (edző, bíró, sportszakember) láthatóvá tételét.

A stratégia célja nem az, hogy minden sportoló számára azonos életpályát írjon elő, hanem az, hogy biztonságos, kiszámítható keretet biztosítson a döntésekhez. Ez különösen fontos az utánpótlásból a felnőtt mezőnybe történő átmenet időszakában, ahol a támogatás hiánya gyakran lemorzsolódáshoz vezet.

7. Finanszírozás és fenntarthatóság

A Magyar Súlyemelő Szövetség 2026–2036 közötti sportágfejlesztési stratégiájának megvalósíthatósága alapvetően a finanszírozási keret stabilitásától és kiszámíthatóságától fog függeni. A stratégia ugyanakkor abból indul ki, hogy a finanszírozás nem csupán „pénzkérdés", hanem egyben működési modell kérdése is: milyen arányban támaszkodik a sportág külső (elsősorban állami) forrásokra, mennyire képes saját bevételeket előállítani, és hogyan képes ezeket növelni, mindezt átlátható, elszámoltatható és teljesítményelvű módon, hatékonyan a sportági célok szolgálatába állítani.

7.1. Jelenlegi finanszírozási környezet elemzése

A magyar sport finanszírozási környezetében a látvány-csapatsportágak TAO-rendszere olyan többlet-forrásbevonási lehetőséget biztosít, amely a nem TAO-s olimpiai sportágak (köztük a súlyemelés) számára nem érhető el. A TAO konstrukció alaplogikája, hogy a társasági adóalanyok a jogszabályban meghatározott keretek között adókedvezmény mellett támogathatnak látvány-csapatsport fejlesztési programokat; ez a fejlesztési

forrásszerkezet a nem TAO-s sportágaknál strukturálisan hiányzik. Ezzel párhuzamosan a hazai sportban az állami sporttámogatások volumene továbbra is meghatározó tényező, és a szakszövetségek működési környezete erősen kötődik a központi sportirányítás rendszeréhez. A 2025-ös központi költségvetési környezet bemutatásakor több forrás is utal arra, hogy jelentős összegek állnak rendelkezésre a sport egészében, ezen belül a klubok és szövetségek támogatása külön jogcímeken jelenik meg.

A magyar súlyemelés esetében a stratégia rögzíti: a szövetség bevételeinek túlnyomó része jelenleg állami forrásból származik (a jelenlegi működési modellben ez nagyságrendileg 98% körüli arányt jelent a szövetségi oldalon). Ez rövid távon stabilitást adhat, hosszú távon viszont kiszolgáltatottságot eredményez: a sportág mozgástere beszűkül, a tervezés erősen külső döntésektől függ, és nehezebbé válik a professzionális működés (különösen a humánerőforrás és a kommunikáció/marketing fejlesztése) fenntartható finanszírozása.

A stratégia ezért a 2026–2036 közötti időszakban kiemelt célként kezeli a bevételi szerkezet fokozatos átalakítását: a saját bevételek arányának növelését, és ezzel párhuzamosan a költségszerkezet tudatos racionalizálását.

7.2. Állami és szövetségi források realista és transzparens kezelése, hatékony felhasználása

A stratégia nem az állami források „kiváltására" épít, hanem azok szakmailag indokolt, mérhető és transzparens felhasználására, és arra, hogy az állami támogatások mellé a sportág képes legyen érdemi, valós saját bevételi lábat építeni. A finanszírozási környezetben fontos fejlemény, hogy a sporttámogatások kezelésében és bizonyos sportcélú állami támogatások koordinációjában intézményi átrendeződések történtek; például 2025. február 1-jétől a Nemzeti Sportfejlesztési és Módszertani Intézet koordinációs szerepe megjelenik egyes támogatási területeken és eseményeknél.

Az MSSZ célja az, hogy az állami források felhasználása:

- a támogató szerv elvárásainak megfelelően, a stratégiai célokhoz rendelt programlogika szerint történjen,
- megfeleljen a jó kormányzás és a transzparencia elvárásainak,
- legyen utólag értékelhető és indokolható (monitoring, mutatók, beszámolási rend),

- és lehetőség szerint multiplikátor-hatást érjen el (állami forrás mellé további partnerek, önkormányzati együttműködések, támogatói bevételek).

7.3. Saját bevételek növelése: több lábon álló finanszírozási modell

A stratégia egyik legfontosabb pénzügyi célkitűzése, hogy 2036-ig az MSSZ működése fokozatosan elmozduljon a „szinte teljes állami függőség" állapotából egy kiegyensúlyozottabb, több bevételi lábon álló modell felé. Ennek lényege nem az állami források elutasítása, hanem az, hogy a sportág képes legyen önálló értékajánlatot megfogalmazni és piaci/partnerségi bevételeket generálni.

A saját bevételek fejlesztésének fő csatornái:

1. Szponzoráció, mecenatúra és partnerségek: a sportág hitelességének, modern arculatának és láthatóságának növelésével párhuzamosan (lásd 5.5. kommunikáció/marketing) célzott támogatói csomagok kialakítása. A cél nem egyetlen „nagy szponzor" hajszolása, hanem több szintű partnerségi rendszer (kiemelt partner, programtámogató, eseménypartner, eszközpartner) kialakítása.

2. Rendezvény- és versenybevétel: a versenyrendszer modernizálásával (és digitalizált versenyirányítással) a sportág képes lehet magasabb színvonalú események szervezésére, amelyek támogatói, nevezési, szolgáltatási és közvetítési jellegű bevételeket is generálhatnak.

3. Képzési és szolgáltatási bevételek: az edzőképzés, továbbképzés, licencrendszer, sportági workshopok és szakmai programok fokozatosan saját bevételi lábbá válhatnak (ésszerű, hozzáadott értékkel arányos díjazással), miközben minőségbiztosítási funkciót is ellátnak.

4. Digitális bevételi lehetőségek: a sportág digitalizációs alprojektje (5.4.) lehetőséget teremt előfizetéses/klubszolgáltatási elemekre (pl. adminisztrációs és versenykezelő rendszer „szolgáltatásként"), illetve adatvezérelt, hatékonyabb támogatói megjelenések értékesítésére is.

5. Nemzetközi kapcsolódások és projektek, pályázatok: nemzetközi együttműködések, sportdiplomáciai események, valamint EU-s és egyéb pályázati

források projektalapú bevonása (különösen a nemzetközi együttműködések, edukáció, integritás, utánpótlás, digitalizáció, képzés, inkluzív sport témákban).

6. Merchandising és tudatos sportági márkaépítés: A stratégia külön, új bevételi csatornaként kezeli a merchandising tevékenységet, amely nemcsak pénzügyi, hanem kommunikációs és identitásépítő eszköz is. A magyar súlyemelés jelenleg nem él azokkal a lehetőségekkel, amelyek a sportági márkához kapcsolódó termékekben rejlenek, miközben más olimpiai sportágak példája igazolja, hogy megfelelő koncepcióval ez a terület reálisan és fenntarthatóan fejleszthető. A stratégia hangsúlyozza, hogy a merchandising nem rövid távú bevételi csodafegyver, hanem fokozatosan építhető bevételi és marketingeszköz, amely a sportág láthatóságának növekedésével párhuzamosan válik egyre jelentősebbé. A cél nem a klubokkal való versengés, hanem az országos sportági identitás erősítése, amelyből közvetetten a klubok is profitálnak. A merchandising fejlesztésének lehetséges fő irányai:

    - egységes sportági arculathoz illeszkedő termékek (ruházat, kiegészítők),
    - válogatott és utánpótlás-programokhoz kapcsolódó limitált kollekciók,
    - versenyekhez és eseményekhez kötődő termékek,
    - valamint online értékesítés, elsősorban saját webshopon keresztül, a digitális sportági ökoszisztémába integrálva.

    A stratégiánk alapelve, hogy a saját bevételek növelése nem ad hoc ötletek, hanem tudatos szervezeti kapacitásépítés eredménye. Ez közvetlenül összefügg azzal, hogy az MSSZ iroda működését erősíteni kell, és kommunikáció/marketing területen dedikált kompetenciát szükséges létrehozni.

7.4. Klubok fenntartása: felelősségi határok és szövetségi szerep

A stratégia egyértelműen rögzíti: a klubok fenntartása és alapműködésük közvetlen finanszírozása alapvetően nem szövetségi feladat. A klubok helyi beágyazottsága, önkormányzati kapcsolatrendszere, tagdíj- és szolgáltatási struktúrája, valamint szponzori köre alapvetően helyi szinten szerveződik, ezért a klubfenntarthatóság

elsődleges felelőse maga a klub. Ugyanakkor az MSSZ-nek a sportág egészéért viselt felelőssége miatt kulcsszerepe van abban, hogy:

- keretrendszert adjon (szabályozás, versenyrendszer, licenc, minőségi minimumok),
- ösztönzőket alakítson ki (teljesítmény- és programelvű támogatási logika),
- szolgáltatásokat biztosítson (digitalizált adminisztráció, versenyirányítás, tudásmegosztás, pályázati tanácsadás stb.),
- és partnerségi kapukat nyisson (országos együttműködések, programtámogatók, intézményi kapcsolatok).

A támogatási rendszernek ezért a stratégia értelmezésében nem „életben tartásról", hanem fejlesztési célokhoz kötött ösztönzésről kell szólnia: a támogatás legyen átlátható, mérhető és teljesítményhez/aktivitáshoz kapcsolt, különös tekintettel az utánpótlás, a képzés, a versenyeztetés és a regionális bázisépítés területeire.

7.5. Pénzügyi irányítás, transzparencia és kockázatkezelés

A sportág finanszírozási modellváltása csak akkor lehet hiteles, ha az MSSZ pénzügyi működése és döntéshozatala megfelel a transzparencia és good governance elvárásainak. Ennek része:

- a közpénzek felhasználásának átlátható tervezése és dokumentálása,
- a programalapú költségvetési logika (nem csak „sorok", hanem fejlesztési célok mentén),
- a rendszeres monitoring és visszacsatolás,
- valamint a bizottsági előkészítő szerep fenntartása, amely a pénzügyi és stratégiai döntéseket szakmailag megalapozza.

A stratégia pénzügyi kockázatként kezeli a túlzott bevételi koncentrációt, ezért a saját bevételek növelése nem „opció", hanem a hosszú távú fenntarthatóság feltétele. A cél 2036-ig egy olyan MSSZ működési modell kialakítása, amely képes az állami források mellett érdemi saját bevételt generálni, és ezáltal stabilabban finanszírozni a szövetséget, a professzionális vezetést, az irodai működést, a kommunikációt, valamint a sportágfejlesztési programok kulcselemeit egyaránt.

7.6. Bevételi lábak aránya olimpiai ciklusonként (célértékek)

Az alábbi bontás célállapotokat rögzít, nem garantált tényeket. A stratégia sikerének egyik kulcsmérője éppen az, hogy a sportág képes-e ezt a pályát követni.

- **2026–2028 – fejlesztési ciklus (stabilizáció, alapozás):** Ebben a ciklusban a sportág még erősen az állami forrásokra támaszkodik. A hangsúly a szervezeti, szakmai és kommunikációs alapok megteremtésén van. Ebben a ciklusban a saját bevételek célzott elindítása a cél, nem a volumen.

- Állami és központi sporttámogatások: ~90–92%
- Szponzoráció, partnerségek: ~3–4%
- Képzési és szolgáltatási bevételek: ~2–3%
- Rendezvény- és versenybevétel: ~1–2%
- Merchandising és digitális bevételek: ~0–1%

- **2030–2032 – fejlesztési ciklus (rendszerfejlesztés, szintlépés):** Ebben az időszakban már működnek a kommunikációs, digitalizációs és partnerségi fejlesztések. A saját bevételek, bevételi lábak már láthatóan megjelennek a működésben.

- Állami és központi sporttámogatások: ~80–85%
- Szponzoráció, partnerségek: ~6–8%
- Képzési és szolgáltatási bevételek: ~4–5%
- Rendezvény- és versenybevétel: ~3–4%
- Merchandising és digitális bevételek: ~2–3%

- **2033–2036 – fejlesztési ciklus:** Ebben a ciklusban a sportág már érettebb, láthatóbb és hitelesebb. A saját bevételek aránya érdemben hozzájárul a professzionális működéshez. Ez már nem állami dominanciájú túlélési modell, hanem vegyes finanszírozású professzionális működés.

- Állami és központi sporttámogatások: ~70–80%
- Szponzoráció, partnerségek: ~12–15%
- Képzési és szolgáltatási bevételek: ~5–7%
- Rendezvény- és versenybevétel: ~5–6%
- Merchandising és digitális bevételek: ~4–6%

A magyar súlyemelés nem kevesebb állami támogatást kér, hanem nagyobb önállóságot és felelősséget vállal. A él az, hogy az állami források ne fenntartsanak, hanem katalizáljanak egy működőképes, hiteles és önmagát – legalább részben - finanszírozni képes sportágat.

8.Megvalósítás, monitoring és értékelés

A Magyar Súlyemelő Szövetség 2026–2036 közötti sportágfejlesztési stratégiája csak abban az esetben töltheti be valódi szerepét, ha nem kizárólag irányt mutató dokumentumként, hanem **a mindennapi működést meghatározó keretrendszerként** funkcionál. A stratégia sikerének kulcsa ezért nem a megfogalmazás minőségében, hanem a következetes megvalósításban, az eredmények mérésében és a rendszeres visszacsatolásban rejlik. A 8. fejezet célja annak rögzítése, hogy az MSSZ milyen szervezeti, módszertani és vezetői eszközökkel biztosítja a stratégia végrehajtását, és miként teszi mérhetővé, számonkérhetővé és korrigálhatóvá a kitűzött célokat.

8.1. A megvalósítás alapelvei

A stratégia végrehajtása négy alapelvre épül, amelyek végigkísérik a 2026–2036 közötti időszak teljes működését:

- Hatékonyság: az MSSZ erőforrásai korlátozottak, ezért minden beavatkozásnak világos célhoz, mérhető eredményhez és indokolt ráfordításhoz kell kapcsolódnia. A modern, digitalizált működés nem cél, hanem eszköz a hatékonyabb feladatellátáshoz.
- Átláthatóság: a stratégia megvalósítása csak akkor lehet sikeres, ha a sportág szereplői – klubok, edzők, sportolók, szakemberek – számára világosak a célok, az elvárások és az értékelés szempontjai.
- Következetesség: a célkitűzések, a mérés és a visszajelzés egysége teremti meg a kiszámíthatóságot és az igazságosság érzetét, ami a sportágon belüli motiváció és elköteleződés alapja.
- Szakmaiság: a stratégia végrehajtásának irányítása és értékelése szakmai alapon történik, a döntések előkészítésében a hozzáértő szakemberek és bizottságok kapnak meghatározó szerepet.

8.2. A kulcsteljesítmény mutató (KPI - Key Performance Indicator) alapú tervezés már az első évtől kezdve

A stratégia egyik legfontosabb újítása, hogy a kulcsteljesítmény-mutatók (KPI-k) nem kizárólag az utólagos értékelés eszközei, hanem már a tervezési szakasztól kezdve meghatározzák a működést. A 2026–2029 közötti ciklus első évétől kezdve minden kiemelt programhoz és stratégiai pillérhez mérhető mutatók kapcsolódnak.

A kulcsteljesítmény mutatók célja: a stratégiai célok lebontása konkrét, értelmezhető teljesítménymutatókra, a döntéshozatal objektív megalapozása, a végrehajtás folyamatos nyomon követése, valamint a szükséges korrekciók időben történő azonosítása. A kulcsteljesítmény mutató rendszer nem kizárólag sportszakmai eredményekre épül, hanem lefedi: az utánpótlásbázis és sportolói megtartás alakulását, az edzői és szakemberi kapacitás fejlődését, a versenyrendszer működését és terhelését, a digitalizáció és szervezeti működés hatékonyságát, valamint a finanszírozási szerkezet változását.

8.3. Ciklusonkénti tervezés és értékelés rendszere

A megvalósítás szorosan illeszkedik az olimpiai-tervezési ciklus logikához. A stratégia nem egy tízéves időszak végén kíván számot vetni az eredményekkel, hanem ciklusonkénti konkrét értékelési pontokat határoz meg.

Minden olimpiai ciklus végén:

- összegző szakmai és pénzügyi értékelés készül,
- sor kerül a KPI-k teljesülésének elemzésére,
- azonosításra kerülnek a sikeres és a korrekciót igénylő beavatkozások,
- és – szükség esetén – módosításra, korrekcióra kerülnek az eszközök és hangsúlyok, a hosszú távú jövőkép megtartása mellett.

Ez a megközelítés biztosítja, hogy a stratégia adaptív, tanuló rendszerként működjön, és képes legyen reagálni a sportág és a környezet változásaira.

8.4. Szervezeti felelősség és döntés-előkészítés

A stratégia végrehajtásáért az MSSZ elnöksége és operatív vezetése viseli a felelősséget, ugyanakkor a döntések szakmai megalapozása a bizottsági és munkacsoport-struktúrán keresztül történik. A jelenlegi, az előző időszakhoz képest hatékonyabb bizottsági működés megtartása és megerősítése stratégiai érdek.

A bizottságok szerepe:
– a szakmai programok előkészítése,
– alternatívák és javaslatok, projektek kidolgozása,
– a megvalósítás nyomon követése és értékelése.

Ez a modell csökkenti a személyfüggőséget, növeli a döntések szakmai legitimációját, és összhangban áll a jó kormányzás elveivel.

8.5. Visszacsatolás, kommunikáció és „együtt gondolkodás”

A stratégia megvalósítása nem zárt folyamat. A hatékony működés alapfeltétele a rendszeres visszacsatolás és a sportág szereplőinek bevonása. A transzparens tájékoztatás, az őszinte kommunikáció és az együtt gondolkodás lehetősége növeli az elfogadottságot és az elköteleződést. A stratégia célja, hogy:

- a klubok és edzők ne elszenvedői, hanem aktív résztvevői legyenek a fejlesztési folyamatoknak,
- az eredmények és tanulságok rendszeresen visszacsatolásra kerüljenek,
- a sportág működése kiszámítható és igazságos képet mutasson.

8.6. A stratégia, mint élő dokumentum

A Magyar Súlyemelő Szövetség sportágfejlesztési stratégiája nem lezárt, statikus dokumentum, hanem élő irányítási eszköz. Érvényességét nem a formális elfogadás, hanem a következetes alkalmazás adja. A 2026–2036 közötti időszakban a stratégia akkor tekinthető sikeresnek, ha a sportág szereplői mindennapi döntéseik során is ehhez a keretrendszerhez igazodnak. A stratégia végső célja nem pusztán eredmények elérése, hanem egy olyan stabil, professzionális, hiteles és önmagát fejleszteni képes sportági működés kialakítása, amely 2036 után is biztos alapot ad a magyar súlyemelés jövőjének.

9. Kulcsteljesítmény-mutatók rendszere pillérenként

A Magyar Súlyemelő Szövetség 2026–2036 közötti sportágfejlesztési stratégiájának megvalósítása egységes, strukturált kulcsteljesítmény mutató (KPI) rendszerre épül. A kulcsteljesítmény-mutatók célja, hogy a stratégiai célok nem csak deklarált szándékok, hanem mérhető, nyomon követhető és értékelhető vállalások legyenek. A KPI-ok nem önálló „ellenőrző lista", hanem vezetési és tanulási eszközök. A stratégia sikere azon múlik, hogy a mutatók rendszeresen értékelésre kerülnek-e, és a visszajelzések alapján a sportág képes-e korrekciókra anélkül, hogy a hosszú távú jövőkép sérülne.

9.1. 1. pillér – Utánpótlás-nevelés és sportági piramis

Cél: a sportági bázis szélesítése, a sportolói megtartás javítása és a fenntartható sportolói életutak kialakítása.

Kulcsteljesítmény mutatók:

- Regisztrált utánpótláskorú sportolók száma (U10–U18)
- Új belépő sportolók száma évente
- Sportolói megtartási ráta, arány korosztályváltásoknál (U15→U17, U17→U20)
- Aktív utánpótlás-nevelő klubok száma
- Utánpótlás-versenyeken részt vevő sportolók aránya a regisztrált állományhoz képest
- Női utánpótlás sportolók aránya
- Iskolai / toborzó programok száma és elért gyermeklétszám

9.2. 2. pillér – Versenysport és élsport fejlesztése

Cél: kiszámítható, egészségvédő és nemzetközileg versenyképes verseny- és válogatotti rendszer működtetése.

Kulcsteljesítmény mutatók:

- Hazai versenyek száma korosztályonként
- Válogatott kerettag sportolók száma korosztályonként
- Nemzetközi versenyeken részt vevő sportolók száma
- Nemzetközi versenyeken elért pontszerző / top 10 helyezések száma
- Sportolónkénti éves versenyszám átlaga (terheléskontroll)

- Sérülés miatti kiesések aránya válogatott szinten
- Olimpiai kvalifikációs ranglistán jegyzett sportolók száma
- Nemzetközi versenyzési programban eltöltött évek átlaga a felnőtt válogatottban

9.3. 3. pillér – Edzőképzés és humánerőforrás-fejlesztés

Cél: megfelelő számú, képzett, motivált és hosszú távon megtartható szakemberállomány biztosítása.

Kulcsteljesítmény mutatók:

- Érvényes edzői licenccel rendelkező edzők száma licencszintenként
- Éves továbbképzéseken részt vevő edzők aránya
- Főállású vagy NEP-ben foglalkoztatott edzők száma
- Újonnan belépő edzők száma évente
- Sportszakemberek száma edzőkön túl (bírók, sportorvosok, sportvezetők)
- Nemzetközi képzéseken vagy konferenciákon részt vevő szakemberek száma
- Edzői fluktuáció aránya

9.4. 4. pillér – Infrastruktúra, eszközrendszer és digitalizáció

Cél: korszerű, biztonságos és hatékony fizikai és digitális működési környezet kialakítása.

Kulcsteljesítmény mutatók:

- Sportági minimumfeltételeknek megfelelő edzőhelyszínek száma
- Fejlesztett vagy korszerűsített edzéslétesítmények száma
- Regionális lefedettség alakulása évente
- Digitális sportolói és edzői adatbázisba regisztrált szereplők aránya
- Digitálisan kezelt versenyek aránya
- Papíralapú adminisztráció csökkenése (%)
- Digitális rendszerek aktív felhasználóinak száma (klubok, edzők)
- Digitális rendszerrel támogatott döntések aránya

9.5. 5. pillér – Szervezeti működés, irányítás és kommunikáció

Cél: professzionális, átlátható és hiteles sportági irányítás biztosítása.

Kulcsteljesítmény mutatók:

- főállású szövetségi vezetők és munkatársak száma
- Szövetségi iroda kapacitásának bővülése
- Elnökségi, bizottsági ülések száma, részvételi arányok, és határozatképességi arány
- Előkészített döntések aránya bizottsági javaslat alapján
- Kommunikációs megjelenések száma (online, média)
- Közösségi média elérések és aktivitás (engagement rate)
- Klubok elégedettségi mutatói (éves felmérés alapján)
- Nemzetközi sportdiplomáciai eseményeken való részvétel száma

9.6. 6. pillér – Sporttudomány, egészségügy és tiszta sport

Cél: sportolói egészségvédelem, adatalapú szakmai munka és a tiszta sport kultúrájának megerősítése.

Kulcsteljesítmény mutatók:

- Sportegészségügyi szűrésen részt vevő sportolók aránya
- Teljesítménydiagnosztikai mérések száma évente
- Regenerációs és prevenciós programokban részt vevő sportolók száma
- Antidopping oktatások száma és résztvevői arány
- Doppingvétségek száma (cél: 0)
- Mentális támogatási programban részt vevő sportolók száma
- Sportolói életút-programban részt vevő sportolók aránya

9.7. 7. pillér – Finanszírozás és fenntarthatóság

Cél: a sportág pénzügyi stabilitásának növelése és a túlzott állami függőség csökkentése.

Kulcsteljesítmény mutatók:

- Saját bevételek aránya az összbevételen belül (%)
- Szponzorációs és partnerségi bevételek volumene
- Képzési és szolgáltatási bevételek mértéke
- Rendezvény- és versenybevétel összege
- Merchandising és webshop bevételek volumene

- Digitális bevételi források aránya
- Bevételi lábak száma (diverzifikációs mutató, %)

9.8. A kulcsteljesítmény mutatók mérési, értékelési és korrekciós ciklusa

A Magyar Súlyemelő Szövetség 2026–2036 közötti sportágfejlesztési stratégiájának megvalósítása érdekében a kulcsteljesítmény-mutatók (KPI-k) alkalmazása nem egyszeri ellenőrzési aktus, hanem folyamatos, több szinten működő irányítási rendszer része. A KPI-rendszer célja, hogy a stratégiai célok végrehajtása mérhető, nyomon követhető és időben korrigálható legyen, összhangban a hatékonyság, az átláthatóság és a következetesség alapelveivel. A KPI-k mérési és értékelési rendje igazodik a sportág működési ritmusához és az olimpiai cikluslogikához, figyelembe véve az MSSZ szervezeti kapacitásait és a túlzott adminisztráció elkerülésének szempontját.

- Havi monitoring – operatív szint: A KPI-rendszer első szintje a folyamatos, havi monitoring, amely a szövetségi működés operatív stabilitását szolgálja. Ezen a szinten a hangsúly nem az értékelésen, hanem az időbeni jelzésen és gyors beavatkozáson van. A havi monitoring keretében elsősorban az alábbi típusú mutatók kerülnek nyomon követésre:
  - sportolói és edzői regisztrációk alakulása,
  - digitális rendszerek használata és adatfeltöltési fegyelem,
  - versenyek lebonyolításának adminisztratív mutatói,
  - alap kommunikációs és elérési adatok,
  - időarányos pénzügyi teljesülés.

A havi szintű monitoring az operatív vezetés feladata, és szükség esetén azonnali korrekciókat tesz lehetővé anélkül, hogy formális döntéshozatali folyamatot igényelne.

- Negyedéves KPI-áttekintés – vezetői szint: A negyedéves értékelés a KPI-rendszer taktikai szintje, amely a vezetői döntéshozatalt támogatja. Ezen a szinten már összefüggéseiben kerülnek értelmezésre a mutatók, és megjelenik a cél–eredmény viszony elemzése. A negyedéves KPI-áttekintés kiterjed többek között:
  - az utánpótlásbázis és sportolói megtartás alakulására,
  - az edzői és szakemberi licencrendszer működésére,

- a versenyterhelési és eredményességi mutatókra,
- a digitalizációs fejlesztések előrehaladására,
- valamint a saját bevételek időarányos teljesülésére.

A negyedéves értékelés eredménye vezetői intézkedések meghozatalát alapozhatja meg, különös tekintettel az erőforrások átcsoportosítására és a programok finomhangolására.

Féléves szakmai értékelés – bizottsági szint: A féléves értékelési ciklus a szakmai minőségbiztosítás kulcseleme. Ezen a szinten a KPI-k elemzése a szakmai bizottságok és munkacsoportok bevonásával történik, biztosítva a döntések szakmai megalapozottságát. A féléves értékelés fókuszában áll:

- az utánpótlás- és élsport-programok szakmai hatékonysága,
- a sportegészségügyi és sérülési mutatók alakulása,
- az edzőképzési és humánerőforrás-fejlesztési célok teljesülése,
- valamint az antidopping és tiszta sporttal kapcsolatos megfelelés.

A féléves szakmai értékelés eredményeként a bizottságok írásos javaslatokat fogalmaznak meg az elnökség számára a szükséges korrekciókról vagy megerősítésekről.

Éves stratégiai értékelés – elnökségi szint: Az éves stratégiai értékelés a KPI-rendszer legfontosabb elszámoltathatósági pontja. Ezen a szinten kerül sor a stratégia teljes pillérrendszerének áttekintésére, a célok és eredmények összevetésére, valamint a következő év prioritásainak kijelölésére. Az éves értékelés része:

- a stratégiai KPI-k teljesülésének összegzése,
- a pénzügyi szerkezet és fenntarthatóság alakulásának elemzése,
- a szervezeti és működési hatékonyság értékelése,
- valamint a sportág szereplői felé történő visszacsatolás.

Az éves stratégiai értékelés eredménye írásos beszámoló formájában rögzítésre kerül, amely alapot teremt a transzparens működéshez és a nyilvános tájékoztatáshoz.

Olimpiai cikluszáró értékelés: A KPI-rendszer legátfogóbb értékelési pontja az olimpiai ciklus végén valósul meg. A cikluszáró értékelés célja annak megállapítása, hogy a stratégiai pillérek és beavatkozások milyen mértékben járultak hozzá a sportág

fejlődéséhez, és szükség van-e irányváltásra vagy hangsúlyeltolásra a következő ciklusban. A cikluszáró értékelés kiterjed:

- a teljes KPI-rendszer ciklusszintű teljesülésére,
- a szakmai, szervezeti és pénzügyi tanulságok összegzésére,
- valamint a következő olimpiai ciklus stratégiai prioritásainak kijelölésére.

A KPI-rendszer szerepe a sportági kultúrában

A Magyar Súlyemelő Szövetség stratégiai felfogása szerint a KPI-k alkalmazása nem ellenőrző vagy szankcionáló eszköz, hanem vezetési és fejlesztési iránytű. A cél nem a hibakeresés, hanem a tanulás, az időbeni reagálás és a következetes fejlődés biztosítása. A KPI-rendszer akkor tölti be valódi szerepét, ha a sportág szereplői a mérést és az értékelést a közös gondolkodás és a szakmai fejlődés természetes részének tekintik.

10. Társadalmi felelősségvállalás és sportági integráció

10.1. A súlyemelés társadalmi szerepe a modern sportkörnyezetben

A Magyar Súlyemelő Szövetség sportágfejlesztési stratégiája abból a felismerésből indul ki, hogy a súlyemelés társadalmi értéke messze túlmutat a versenysport keretein. A súlyemelés az egyetlen súlyzós olimpiai sportág, amelynek tudásanyaga – az erő fejlesztése, a mozgásminőség, a stabilitás és a koordináció – alapvető jelentőségű a sportolás egész spektrumában. A stratégia további célja, hogy a magyar súlyemelés a 2026–2036 közötti időszakban ne elszigetelt sportágként működjön, hanem tudásalapú szolgáltató és integráló szerepet töltsön be a hazai sportéletben. Ez egyben társadalmi felelősségvállalás is: a sportág hozzájárul az egészséges mozgáskultúra, a sérülésmegelőzés és a teljesítményalapú, de fenntartható sportolás elterjedéséhez.

10.2. Sportági integráció és együttműködés más sportágakkal

A stratégia egyik kiemelt iránya a súlyemelés tudatos bekapcsolása más sportágak felkészítési rendszerébe. Számos olimpiai és nem olimpiai sportág teljesítménye alapvetően függ az erő, a robbanékonyság és a stabil mozgásminták fejlettségétől, ugyanakkor ezek fejlesztése gyakran széttagolt, nem egységes szakmai elvek mentén

történik. A magyar súlyemelés ebben a rendszerben referenciasportággá válhat az alábbi területeken:

- alapvető erőfejlesztés módszertan,
- súlyzós mozgások technikai oktatása,
- sérülésmegelőző erőnléti programok,
- fiatal sportolók fokozatos terhelésének szakmai támogatása.

A stratégia nem más sportágak „átvételét", hanem partnerségi együttműködéseket céloz: közös képzések, workshopok, sportági ajánlások és módszertani anyagok formájában. Ez a megközelítés növeli a súlyemelés szakmai presztízsét, és új kapcsolódási pontokat teremt a sportirányítás, az edzőképzés és a klubrendszer felé.

10.3. Erőnléti felkészítés és tudástranszfer

A súlyemelés egyik legnagyobb hozzáadott értéke a strukturált erőnléti felkészítés területén rejlik. A stratégia célja, hogy a sportág tudásanyaga rendszerezett, közérthető és alkalmazható formában jelenjen meg más sportágak, testnevelők és sportszakemberek számára.

Ennek eszközei lehetnek:

- sportágfüggetlen erőnléti alapképzések,
- tematikus továbbképzések (pl. utánpótlás, női sport, rehabilitáció utáni visszatérés),
- módszertani ajánlások a köznevelés és az egyesületi sport számára,
- valamint a digitális platformokon elérhető szakmai tartalmak.

A tudástranszfer nemcsak társadalmi értéket teremt, hanem közvetetten hozzájárul a sportág utánpótlásához is: a súlyemelés így belépési pontként jelenik meg más sportágakból vagy az iskolai sport világából érkező fiatalok számára.

10.4. Köznevelés, tömegsport és egészségtudatos mozgáskultúra

A stratégia kiemelten kezeli a súlyemelés szerepét a köznevelésben és a tömegsportban. A sportág alapelvei – helyes testtartás, kontrollált mozgás, fokozatosság – összhangban állnak az egész életen át tartó mozgásra nevelés céljaival.

A hosszú távú cél az, hogy a súlyemelés:

- ne stigmatizált, „veszélyes" sportágként jelenjen meg,
- hanem a biztonságos erőfejlesztés szakmai alapjaként,
- amely támogatja az egészséges felnőttkori mozgást és a sportolási kedvet.

Ez a megközelítés társadalmi szinten hozzájárulhat az inaktivitás csökkentéséhez, a mozgásszervi problémák megelőzéséhez és a sport iránti pozitív attitűd erősítéséhez.

10.5. Társadalmi felelősségvállalás, mint a sportági identitás része

A Magyar Súlyemelő Szövetség stratégiája szerint a társadalmi felelősségvállalás nem különálló projekt, hanem a sportág identitásának része. A súlyemelés nemcsak versenyzőket nevel, hanem tudást közvetít, értéket teremt és hozzájárul egy egészségesebb, tudatosabb sportkultúrához.

A 2036-ig vezető út egyik legfontosabb hozadéka az lehet, hogy a magyar súlyemelés:

- szakmailag elismert tudásközponttá válik,
- integráló szerepet tölt be a hazai sportéletben,
- és olyan örökséget ápol, és hagy maga után, amely túlmutat a sporteredményeken.

11. Záró gondolatok – a 2036-ig vezető út

11.1. A stratégia szerepe a sportág jövőjében

A Magyar Súlyemelő Szövetség 2026–2036 közötti sportágfejlesztési stratégiája nem egy egyszeri tervezési gyakorlat eredménye, hanem egy tudatos irányváltás alapdokumentuma. A stratégia szerepe túlmutat azon, hogy célokat és intézkedéseket rögzítsen: közös gondolkodási keretet ad a sportág számára, amely meghatározza, hogyan viszonyulunk a kihívásokhoz, a lehetőségekhez és egymáshoz a következő évtizedben. A dokumentum világosan kijelöli azt az utat, amely mentén a magyar súlyemelés képes lehet kilépni a rövid távú kényszerek és reakciók világából, és hosszú távon tervezhető, kiszámítható pályára állni. A stratégia nem ígér gyors sikereket, ugyanakkor egyértelműen megfogalmazza, hogy következetes munkával, szakmai alapon és átlátható működéssel a sportág újra stabil és hiteles szereplővé válhat a hazai és nemzetközi sportéletben.

A 2036-ig vezető út nem egyenes vonalú fejlődést feltételez. Lesznek időszakok, amikor a hangsúly az építkezésen, máskor az eredményességen vagy éppen a korrekción lesz. A stratégia értéke éppen abban rejlik, hogy ezekben a helyzetekben iránytűként szolgál, és segít megkülönböztetni az átmeneti nehézségeket a valódi irányvesztéstől.

11.2. Együttműködés a sportág szereplőivel

A stratégia sikerének egyik legfontosabb feltétele az együttműködés. A magyar súlyemelés jövője nem kizárólag a szövetség döntésein múlik, hanem azon is, hogy a sportág szereplői – klubok, edzők, sportolók, szakemberek, tisztségviselők – mennyire tudnak közös célok mentén gondolkodni és cselekedni. A stratégia világosan rögzíti, hogy az MSSZ szerepe nem az, hogy minden folyamatot központilag irányítson, hanem az, hogy kereteket teremtsen, ösztönözzön és koordináljon. A klubok önállósága, a helyi kezdeményezések és az egyéni szakmai felelősségvállalás a sportág működésének alapjai maradnak. Ugyanakkor ezek csak akkor tudnak hatékonyan érvényesülni, ha közös szabályrendszer, átlátható működés és kiszámítható szövetségi irányítás áll mögöttük.

Az együttműködés nem jelent egyetértési kényszert. A stratégia elfogadja, hogy szakmai viták, eltérő nézőpontok és érdekkülönbségek természetes részei egy élő sportági közösségnek. A cél nem ezek elfojtása, hanem az, hogy a viták szakmai alapon, strukturált

keretek között járuljanak hozzá a jobb döntésekhez. Ebben kulcsszerepe van a bizottsági rendszernek, a transzparens kommunikációnak és a rendszeres visszacsatolásnak.

11.3. A magyar súlyemelés hosszú távú perspektívája

A 2036-ig tartó időszak stratégiai jelentősége túlmutat egyetlen olimpiai cikluson vagy egy-egy sportolói generáción. Ez az időtáv lehetőséget ad arra, hogy a magyar súlyemelés ne csupán reagáljon a külső elvárásokra, hanem saját jövőképet valósítson meg. A hosszú távú perspektíva nem kizárólag az élsport eredményességében mérhető. Ugyanilyen fontos a sportági bázis szélessége, az utánpótlás stabilitása, az edzői és szakemberi közösség minősége, a sportág társadalmi megítélése és működésének hitelessége.

A stratégia célja egy olyan magyar súlyemelés felépítése, amely:

– szakmailag megalapozott és tudásalapú,

– szervezetileg stabil és professzionálisan működik,

– pénzügyileg fenntarthatóbb és kevésbé kiszolgáltatott,

– erkölcsileg hiteles és elkötelezett a tiszta sport mellett,

– valamint képes értéket teremteni a versenysporton túl is.

Amennyiben a sportág következetesen végig tud menni ezen az úton, úgy 2036-ra nem csupán eredményekben mérhető előrelépés valósulhat meg, hanem egy olyan sportági örökség is létrejön, amelyre a következő generációk biztonsággal építhetnek. Ez a stratégia végső célja: nem egy időszak lezárása, hanem egy új minőségi szint megalapozása a magyar súlyemelés történetében.

12. Mellékletek

Fogalommagyarázatok

A Magyar Súlyemelő Szövetség 2026–2036 közötti sportágfejlesztési stratégiájában alkalmazott fogalmak egységes értelmezése elengedhetetlen a dokumentum megfelelő megértéséhez és következetes alkalmazásához. Az alábbi fogalommagyarázatok célja, hogy a stratégia során használt legfontosabb kifejezések jelentését egyértelművé tegye, és csökkentse az eltérő értelmezésekből fakadó félreértéseket.

Sportágfejlesztési stratégia: *Hosszú távú, átfogó tervezési dokumentum, amely meghatározza a sportág jövőképét, célrendszerét, fejlesztési irányait, valamint a megvalósításhoz szükséges eszközöket és kereteket.*

Olimpiai ciklus: *Négyéves időszak, amely az olimpiai játékokhoz igazodva strukturálja a sportági tervezést, az erőforrás-felhasználást és az értékelést.*

Stratégiai pillér: *Olyan kiemelt fejlesztési terület, amely a sportág működésének egy meghatározó elemére fókuszál, és több konkrét célhoz, programhoz és intézkedéshez kapcsolódik.*

Utánpótlás-nevelés: *A gyermek- és ifjúsági korosztályok sportági bevonását, kiválasztását, képzését és megtartását szolgáló szakmai tevékenységek összessége, a hosszú távú sportolói életút megalapozása érdekében.*

Sportági piramis: *A sportág szerkezeti modellje, amely a széles utánpótlásbázistól a versenysporton át az élsportig terjedő rendszert írja le, hangsúlyozva az egyes szintek egymásra épülését.*

Versenysport: *A szervezett, szabályozott versenyrendszerben zajló sporttevékenység, amely a sportolók fejlődését és felkészítését szolgálja a magasabb szintű megmérettetésekre.*

Élsport: *A legmagasabb teljesítményszintű versenyzés, amely nemzetközi versenyeken, világversenyeken és olimpiai játékokon való részvételt céloz.*

Válogatott program: *A szövetség által irányított, szakmailag strukturált felkészítési és versenyeztetési rendszer a kiemelt teljesítményű sportolók számára.*

Sportolói életút: *A sportoló sportági pályafutásának teljes íve a belépéstől az aktív versenyzésen át a pályafutás utáni szakaszig, beleértve az oktatási, egészségügyi és egzisztenciális szempontokat is.*

Edzőképzés: *Az edzői kompetenciák megszerzését, fejlesztését és naprakészen tartását szolgáló képzési és továbbképzési rendszer.*

Edzői licencrendszer: *Olyan minőségbiztosítási keretrendszer, amely meghatározza az edzői tevékenység végzésének szakmai és etikai feltételeit, valamint a licenc megszerzésének és megújításának szabályait.*

Humánerőforrás-fejlesztés: *A sportágban dolgozó edzők, szakemberek és sportvezetők tudásának, kompetenciáinak és munkakörülményeinek tudatos fejlesztése.*

Sporttudomány: *Az edzéselméletet, teljesítménydiagnosztikát, sportélettant, biomechanikát, pszichológiát és egyéb tudományterületeket magában foglaló szakmai háttér, amely támogatja a sportolók fejlődését.*

Sportegészségügy: *A sportolók egészségének megőrzését, sérüléseik megelőzését és rehabilitációját szolgáló egészségügyi tevékenységek összessége.*

Tiszta sport: *A doppingmentes, jogilag és erkölcsileg is szabályos sportolást és sportági működést jelentő alapelv, amely a zéró tolerancia elvét alkalmazza a tiltott teljesítményfokozással szemben.*

Antidopping edukáció: *A sportolók és szakemberek rendszeres tájékoztatása a doppingellenes szabályokról, jogokról és kötelezettségekről, valamint a felelős döntéshozatalról.*

Infrastruktúra: *A sportági működéshez szükséges fizikai létesítmények, eszközök és edzéskörnyezetek összessége.*

Digitalizáció: *A sportág működésének informatikai eszközökkel történő támogatása, beleértve az adatkezelést, versenyirányítást, adminisztrációt és kommunikációt.*

Good governance (jó irányítás): *Átlátható, elszámoltatható, szakmailag megalapozott és etikus sportági irányítási gyakorlat.*

KPI (Key Performance Indicator): *Kulcsteljesítmény-mutató, amely a stratégiai célok megvalósulását mérhető, objektív adatokkal követi nyomon.*

Monitoring: *A stratégiai célokhoz rendelt mutatók rendszeres megfigyelése és elemzése a megvalósítás nyomon követése érdekében.*

Korrekciós ciklus: *A monitoring és értékelés eredményei alapján végrehajtott módosítások időszaka, amely biztosítja a stratégia adaptív működését.*

Fenntarthatóság: *Olyan működési modell, amely hosszú távon biztosítja a sportág szakmai, szervezeti és pénzügyi működőképességét.*

Saját bevétel: *A szövetség által önállóan generált bevételek összessége, beleértve a szponzorációt, szolgáltatásokat, rendezvényeket és merchandising tevékenységet.*

Merchandising: *A sportági márkához kapcsolódó termékek értékesítése, amely egyszerre bevételi és kommunikációs eszköz.*

MSSZ Stratégiai célkitűzés KPI-ok

Terület	Csoport	KPI	Egység	tény 2025	terv 2026	terv 2027	terv 2028	terv 2032	terv 2036
1. Létszám (1. pillér)	Versenyzők	Total - Versenyengedély	versenyző	546	600	650	700	880	1 000
		Utánpótlás versenengedélyek száma (U8-Junior)	versenyző	288	324	364	400	510	590
		Aktív versenyzők (versenyen indult)	versenyző	438	480	527	574	757	900
	Klubok	Szakosztályok száma	szakosztály	41	50	55	60	80	100
3. Eredményesség (2. pillér)	Minősítés	Total - Magas minősítés (I. osztálytól)	versenyző	33	38	41	46	62	76
	Helyezés	Total világverseny 1-10 helyezés	versenyző	15	16	17	19	25	30
		Olimpiai kvalifikáció	versenyző	-	-	-	0	1	2
	Versenyek	Hazai hivatalos versenyek száma	verseny	50	52	54	56	64	72
3. Humánerőforrás (3. pillér)	Edzők	Total - Regisztrált edzők száma	edző	57	80	90	110	140	180
		Aktív edzők száma (aktív versenyzője van)	edző	57	60	65	70	90	110
4. Infrastruktúra (4.pillér)	Digitalizáció	Papírlap felhasználás a titkárságon	karton (500 lap)	60	50	40	30	15	5
5. Szervezeti működés (5. pillér)	MSSZ alapműk.	Klubok összesített elégedettségi mutatója	1-5	-	4,0	4,1	4,2	4,4	4,5
6. Sporttudomány	Tudomány	Teljesítménydiagnosztikai mérések száma	db	16	20	25	30	50	75
	Tiszta sport	Doppingvétségek száma	fő	1	0	0	0	0	0
7. Finanszírozás	Bevételek	Total - Bevétel	millió Ft	104	131	167	206	287	395
		Saját bevételek aránya	%	4%	8%	10%	10%	13%	11%